Ч. 107. Львів, неділя 2. липня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1200 М
за границею:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів. Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 75 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоґи 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорожче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Львів, 1. липня 1922.

Нове правительство в Польщі.

Після довгих, тяжких пород'в Польща має нове правительство. Пілсудскі поставив на своюму: вшехполяки з леґіоном своїх підсусідків осталися поза скобками нового правительства, новий кабінет вилонила зі себе з тяжким трудом т. зв. лівиця польського сойму. Сама лівиця не уявляє собою зіграної сили, яка могла би успішно протиставитися вшехпольській демагогії в права, вона не може дати тривкої опори урядови без ширшого попертя т. зв. центрових партій, які звичайно моляться до тих самих божків, що й вшехполяки.

Значить — і цей кабінет, якщо схоче шукати опертя на більшости теперішнього „суверенного“ сойму, в кождій хвилі може зависнути у воздусі, як всі дотеперішні польські кабінети. Бо польський сойм, вибираний в медових місяцях вшехпольської демагогії, дав дотепер неоспоримі докази своєї короткозорости і браку відповідальности.

В ньому рей водять партії, які під плащиком гучних націоналістичних кличів скріпляють свої партійні позиції.

„Курєр Львовскі“ з 30. с. м. зазначує: „Всюди досі на світі правиця, відповідаюча свойому завданию, була самозберігаючою, нормувала надто скоре темпо поступу, шанувала авторітети і державні символи. Польська правиця, яка складається головним чином з умових студентів, є анархічною: вміє прекрасно руйнувати, але будувати не потрапить, бо в хвилину небезпеки втікає і кидає власть на вулицю“.

Куріоз. В Польщі діється навспак, як всюди инде на божому світі.

Тут ще слід зазначити: коли ходить о поставу Польщі до инших народів, які збігом обставин опинилися під польським пануванням, польські т. зв. ліві партії стоять під не переможним гіпнозом вшехпольських міражів. В цім випадку — всі одним миром мазані.

Отже в Польщі настав лівий кабінет. Правда, нікого не має в ньому з визначних головачів двох міродайних, коли ходить о лівицю польського сойму, партій: людовців і соціялістів.

Не дивниця. Вони мимо всеї своєї охоти до влади, бояться входити до кабінету, який в кождій хвилі може опинитися під соймовою ринвою. Тимбільше, що зразу було відомо, що правиця вдарить з усією силою на кабінет Слівінського. Бож тут ходить о червону плахту на вшехпольський табор, о Пілсудского. Бо не в соймі головна опора кабінету Слівінського, а в Пілсудскім як начальнику польської держави. А партія: сойм — Пілсудскі ще не розіграна. Дотеперішні ходи цеї партії вказують, що одна й друга сторона буде змагати до усунення противника зі сцени. Кампанія проти каб нету Слівінського вже розпочалася. „Niszczenie państwa“ — каже „Слово польске“, „smutna farsa“ — каже „Газета варшавска“ — на тему: новий кабінет в Польщі. Надворною радою Пілсудского, кабінетом інжинірів — називають уряд Слівінського. В боротьбі не поки дують вшехпольські туби навіть хатними тайнами Слівінського і його міністрів.

В цій кампанії два кити попереднього кабінету: Скірмунт і автор данини — Міхальскі виходять у вшехпольськім світлі геніяльними величинами. М вляв, такі капітальні сили усунені від власти.

Значить — на варшавськім ґрунті можливі ріжні несподіванки. Хто кому підставить ногу? Щоби в цій атмосфері Польща спромоглася на радикальний крок в своїй вовнішній і внутрішній політиці, можна сумніватися. Вшехпольська вулиця надто сильна в своїй крикливости. Одно тільки певне: мандрівка польської політики в зачерненому вшехполяками зачарованому колі навіть у найбільш прихильних кругах мусить утвердити про Польщу думку, яку багато разів підносила французька ліва преса, яку підчеркувала нераз і не два англійська та італійська преса.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Українці в Америці.

Українська делеґація перед комісією конґресу.

Делеґація Ліги американських держав української народности з осідком у Філядельфії явилась дня 6. червня ц. р. у державного секретаря Чарлза Евенса Гюза і перед комісією заграничних справ палати послів конгресу в справі Східної Галичини.

Перед комісією заграничних справ палати послів Конгресу заявив Двайт М. Ловрі правний дорадник Ліґи, що край, звісний тепер яко Східна Галичина, перед війною творив східну часть австрійського краю Галичини: західна часть цего краю була цілком польська і не мала жадного історичного права до імени Галичини, кромі вимог австрійської бюрократії: східна частина була дійсно і єдино Галичиною національно, історично і політично.

Потім Омелян Ревюк, редактор „Свободи“, пояснив релігійні, культурні і економічні ріжниці між Українцями а Поляками й Москалями, вказуючи з окрема на ворожнечу українського народу до большевизму. Він сказав, що Східна Галичина, з населенням 5,500.000 душ, яка простором така велика як Голяндія і Швайцарія разом, має право і рацію належати до сімї европейських держав.

Парох української католицької церкви в Клівеленд, Огайо, о Ф. Тарнавський представив відносини в Галичині за більш як сто літ під пануванням польської шляхти, що правила іменем австрійського цісаря.

У відповідь на запит одного з членів комісії заявив о. Он. Ковальський, парох української церкви з Вотервліт, Н. Й., що на основі рижського мирового договору Польща заняла ще й частину української території, яка перед війною належала до Росії, де живе около 3 і пів міліона Українців.

На другий день, 7. червня ц. р. ту саму українську делеґацію приняв на авдієнції президент американських Зєдинених Держав Гар-[illegible] делеґації, яку представив президентови правний дорадник Ліґи, Д. Доврі з Філядельфії, промовив д-р Степан Гриневецький, лікар зі Шікаго. Він апелював до президента як до голови найбільшої републики з світі, щоб ужив могучого впливу свого уряду для облекшення тяжкого положення українського народу в Галичині. Коли американський народ покаже таке саме розуміння стремлінь українського народу Галичини й Буковини до повного розвою, яке він показав для свободолюбивих стремлінь инших народів, то йому відплатиться вдячністю весь 40-міліоновий український народ. Американський уряд може своєю інґеренцією багато причинитися до поладнання відносин у Сх Галичині.

Президент Гардінґ подякував бесідникови за його „вимовні“ слова, котрі, як казав, вразили його глибоко. Опісля привитався з кождим членом делеґації.

Американська Національна позичка.

Американська „Свобода“ подала такий звіт Контрольної Комісії Національної Позички:

Дня 6. червня 1922 р. Контрольна Комісія перевела в друге точну контролю всіх книжок доходів і розходів фінансового діловодства місії Галицького Уряду і знайшла як слідує:

До дня 6. червня 1922 вплинуло на позичку	110,747.00
Відіслано на руки Д-ра Евгена Петрушевича	72,649.40
На чековій книжці знайдено	21,602.39
Видатки за цілий час місії: Платні, урядників, офіс, меблі, рент, світло, телєфон, друки, телєґрами, стемплі, канцелярійні прибори, подорожі і т. п.	16.592.21
Разом дол.	110 747.00

При тім мусимо зазначити, що всі книги є ведені взірцево і на всі видатки знайдено відповідні білі, за що належиться повне признання і подяка д рови Мишузі за його безкористну народну працю.

о. Лев Левицький, Семен Ядловський, Іван Борисевич, Омелян Кульчицький.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000, Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошен поіменно!!

Домашня війна в Ірляндії.

Всесвітна війна, що видвигнула клич самоозначення народів, спонукала Ірляндців до завзятої боротьби за свою незалежність. Розпочалися заворушення і правильні бої ірляндських повстанчих відділів з англійськими військами, в слід за чим ціла Ірляндія скупалася в морі крови.

Цю небажану війну старався закінчити англійський уряд і розпочав переговори з ірляндськими повстанцями, які увінчалися в грудні минулого року заключенням англійсько-ірляндського договору, на основі якого повстала нова ірляндська держава з правами британської домінії. Одначе цей договір не приніс Ірляндії мира, а противно викликав там ще більші заворушення.

Причиною цього було те, що згаданий договір санкціонував поділ Ірляндії на Ульстер і південну Ірляндію. Між цими двома частями краю вибухла завзята війна. Ірляндці станули на становищі, що ціла Ірляндія мусить творити неподільну цілість, на що не хотіли ніяк згодитись мешканці Ульстеру, котрі не хочуть прилучення до католицької Ірляндії і бажають підлягати льондонському урядови і годяться тільки на окрему автономію для Ульстеру.

Англійсько-ірляндський договір підписав Колінс. Він осягнув навіть його ратифікацію в ірляндськім парляменті, хоч ця ратифікація не була щира. Проти нього повстала сильна опозиція, на чолі якої станув Де Валера, кандидат на президента ірляндської републики. — Наслідком цього в краю розгорілася домашня війна поміж прихильниками а противниками договору з Англією. — Ця війна мала дуже погані наслідки для молодої держави. В краю поширився бандитизм, повстала господарська кріза і безробіття. Провізоричний уряд не міг цьому ніяк зарадити.

бо не мав навіть конечного авторитету. Противно він став непопулярним і втратив всяке довіре у Ірляндців.

Такий стан тривав до 20. мая **ц. р.**, коли то наступило зближення поміж провізоричним урядом Колінса в Дебліні і опозицією де Валери. Вони рішили створити сильний фронт у виборчій акції до ірляндського парляменту, не поборювати себе взаїмно і вдержати status quo для зорганізовання краю і припинення погубної партійної боротьби.

Це порозуміння двох до недавна ворожих таборів викликало в Льондоні величезне враження, бо вважали його створенням сильного ірляндського фронту проти Англії. Англійський уряд розпочав висилати зброю і муніцію до Ульстеру. І дня 5. червня ц. р. впали перші стріли, які викликали нову війну і знівечили наслідки англійсько-ірляндського договору.

Тут подаємо останні звістки про положення в Ірляндії, які доказують, що бої в Ірляндії ведуться на широку скалю і з великим завзяттям:

В Дебліні кипить завзятий бій. Державні війська заатакували гол. кватиру повстанців пальбою з моздірів і гармат. Повстанці відповіли на пальбу. По звідомленям є втрати в убитих і тяжко ранених. Окочений вислід боротьби невідомий.

„Івнінг Пост" подає, що англійське правительство вислало до тимчасового ірляндського правительства ноту з домаганням поробити безпроволочні зарядження для розвязання неправильних організацій. В противному разі цею акцією займеться англійське правительство.

По донесенням з Дебліна йдуть там нагальні бої, головно за посідання палати справедливости, де укрiпилися републиканці, відкіля досі годі було їх витиснути. По донесенням з провінції републиканці в ріжних місцевостях викликали повстанчий рух.

Як доносять з Дебліна, покликано під оружжя всю резерву републиканської армії.

Завзяті бої не вгавають, але пальба обляжених у головній кватирі Форкурс нерегулярних військ постепенно ослабає, мабуть з недостачі муніції.

Колінс у відозві до Дебліна повідомив населення, що ірляндське правительство рішене оружжям здавити републиканське повстання.

Які наслідки матиме ця війна — не можна передбачити. Належить тільки ствердити, що англійський уряд бажає її припинити.

В Льондоні розпочалися вже в цій справі важні наради. На окончене полагодження ірляндської справи матимуть також мабуть і рішаючий вплив найблищі вибори до ірляндського парляменту, яких очікує Англія з дуже великим заінтересованням.

АДВОКАТ І ОБОРОНЕЦЬ В КАРНИХ СПРАВАХ
Д-р Евген Давидяк
веде канцелярію 1—4
У ЛЬВОВІ, вул. ВІРМЕНСЬКА 19

сить передати слова співчуття матері і родині Ратенава, а в кінці заявляє, що цей випадок, ще більше затісних приязнь між Росією і Німеччиною.

Арештовання одного із вбивців Ратенава.

Поліція арештувала одного з вбивців Ратенава Ернеста Вернера Техова, котрий сховонився в посілости свойого вуйка близько Франкфурту над Одрою. Є це один із тих людий, що кермували автомобілем. Поліція окружила посілість і схопила Техова, мимо того, що опирався. Арештовано також старшину Вінтера, котрий брав також участь у вбивстві Ратенава. — Переведено дальше цілий ряд арештовань.

„Фоссіше Цайтунг" доносить, що шеф політичної поліції, заявив представникови цеї газети, що поліція вже від вітрівка була на слідах вбивців. На підставі матеріялу, що його найдено при Техові, попадено на слід вбивців.

Слідами вбивців.

З Гамбурга доносять: Попадено тут на сліди гамбурської динамітової афери, котрої члени належали до тайної організації, яка обхоплювала цілу Німеччину і мала також на цілі усунення Ратенава.

В звязку з тою справою арештовано офіцера Веннека, що стояв на чолі організації „Концуль", яка мала на цілі усунути 12 жидівських визначних особистостей, між иншими Вольфа, начального редактора „Берлінер Тагеблату" і гамбурського банкира Варбурга, члена цеї організації, котрий керував автом, з котрого убито Ратенауа. Вбивці мали репетієрові пістолі і машинові револьвери.

Патріярх Тихон про автокефалію Православної Церкви в межах Польщі.

Ще під кінець 1921 р. митрополит Юрий та епископ Діонисій подавали через п. Филиповича прохання московському патріярхові Тихону в справі автокефалії Православної Церкви в межах Польщі. На це прохання патріярх відповів:

„Канони нашої церкви передбачують автокефалію, але лишень для окремих нар дів. Як би одержавший нині суверенність польський нарід був православний і прохав би собі церковної автокефалії, ми-б йому не відказали. Но надавати автокефалію мешкаючим нині в межах Польщі ріжноплемінним православним, де вони істнують яко релігійні та національні меншости — не дозволяють нам ні святі канони, ні здоровий розум. Що можливо, то ми вже дали православним в Польщі: широку помістно-церковну автономію".

Так відповів патріярх на домагання посла Филиповича і це він написав власною рукою.

Німеччина.

Домагання соціялістів.

„Форвертс" оголошує домагання трьох німецьких соціялістичних партій, які виступають разом з комуністами в обороні робітничої кляси і безпеченства републики.

Домагання ті є:

1) Заборонити і гостро карати всяку монархістичну агітацію, 2) майно засуджених конфіскувати, 3) треба установити надзвичайний трибунал в Берліні, для суджения комуністів, 4) покликати спеціяльну поліцію, 5) старатися одержати попертя заграничних робітничих союзів, 6) натиснути на антанту, щоби своєю політикою не давала агітаційного матеріялу для монархістів.

В разі, коли принайменше 2|3 цих домагань не перейде, треба розвязати парлямент.

Завішення націоналістичних ґазет.

В Німеччині завішено скрайно націоналістичні газети „Дайтшес Тагеблят" і „Дайтше Факель".

Бійка між націоналістами і лівицею.

З Кенігсбергу доносять що підчас засідання тамошньої мійської ради, прийшло до бійки між націоналістами і лівицею. Причиною бійки було внесення соціялістів, що домагалося усунення зі салі нарад потрету Вільгельма і погрудля Гінденбурга. Багато радних побито.

Кондоленція Чічеріна.

До канцелярії н м уряду надійшла депеша від Чічеріна, де Чічерін висказує жаль, з причини смерти Ратенава, котрий започаткував приязні взаємини між Росією і Німеччиною. Чічерін про-

З хроніки лихоліття.

Як згадувано свого часу в „Гром. Вістнику", у студ. унів. Семена Миськова в Якторові пов. Перемишляни, перевела жандармерія зі Словіти дня 5. липня ц. р. докладну ревізію та допитувалася за якимись тайними зборами і т. д. Ревізія не дала ніяких вислідів (забрано пресу до переплету книжок і „Гр. Вістник" незадовго звернено), а комендант К. супроти рішучого заперечення студ. Миськова навіть не починав ніяких допитів.

Вже таки покликано п. Миськова дня 15. мая ц. р. до староства в Перемишлянах і коли йому знову піднесено згаданий закид, рівнож рішучо заперечив та жадав доказу згл. свідків. Однак секретар Вітек, не звертаючи зовсім уваги на заперечення обжалованого, покарав його 14-дневим арештом без заміни на гривну, погрозив вивезенням в концентраційний табор і запитав, чи приймає кару. Очевидно цей заявив, що не може приняти й вголошує рекурс, як тільки одержить вирок на письмі.

По пятьох тижнях прийшов дійсно вирок (доручено 22. червня), який наводимо в оригіналі:

Wypis z rejestru kar w sprawach przestępstw należących do zakresu czynności władz politycznych. Rubrika II. Semen Myśków, lat 25, wolny, student, zamieszkały w Jaktorowie. Rubrika IV. (przestępstwo) невиповнена. Рубрика VI. (zeznanie świadków) невиповнена. Rubrika VII. Istota czynu karygodnego i wina przekroczenia udowodniona własnym przyznaniem i zeznaniem świadków. Rubrika VIII. Obwinionego uznaje się winnym przekroczenia z rubriki IV. i skazuje się go na areszt przez 14 dni Od tego orzeczenie wolno wnieść rekurs do Województwa, który podać należy do Starostwa w ciągu

Д-Р ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

Куліш — Кулішем.

(Продовження.)

Шелей, котрого осамітнення серед англійської суспільности було ще більше ніж Кулішеве серед української й мало, як і в Куліша, свою причину в сміливім голошенню нових ідей та стручуванню ідолів товпи з їх педесталів, відчував моральну вартість своєї подруги і як єдиної товаришки в своїм осамітненню фізичнім і як сподвижниці своєї в осамітненню духовім, бо носительки світової любови, найвисшої ідеї.

У присвяті „Ляона і Цітни" Шелей виразно визнає, що, ставувши серед світа самітним, не бачив нікого, хтоб його не дурив. „Знаходив я — каже до подруги — лиш зимні серця, що як брили леду розбивали мої надії, поки не зачер я нового життя з погляду твого ока". Подруга явилась Шелеєви, „як весняне сонце пустинному піскови", ступала перед ним „як ясний світ в імлі", і сталася для його духа вибраною „утішителькою". Шляхом високих стремлінь поет ішов уже не сам. Двоє ішло їх твердою ходою. Подруга сталася не лиш матірю його дітий, але й матірю пісень. Тому й приносить він ті свої пісні в жертві їй, в жертві тій, що все була „вітчиною для його серця". Ті пісні — цеж її власність. „О, не гнівайся, — каже Шелей до подруги — не гнівайся, що, заки ще моя слава засяє ясною зорею побіч зір сеїземної темряви, — як що мені вільно сподіватись такої долі, — я рад би оставатися в людській памяти побіч твого імени, дитино світла і любови". Зауважую, що також думки виражені Кулішем в його привіті подрузі п. н. „Чолом доземний мой же таки знаний, де поет, згадавши, як вони обоє, відбившись від прегордого світа, боролись не раз, не два з судьбою і в боротьбі осипав ся їх цвіт, вірить, що його подруга не завагалась би в друге перейти з ним ту саму тернисту дорогу життя, щоб його на ній піддержувати. Ти — каже поет — з раю прилинулаб, позичивши крил у серафіма.

І в морок зла зі світу чистоти
Метнулась би одним одна душею...
Перемоглаб нечисту силу ти
Пречистою потугою своєю, —
І, в парі, ми в чудовні висоти
Знялись би знов понад життя грязею,
І після всіх трівог і завирух
Булиб — один блаженно тихий дух.

Тільки формальною відміною в вислові від цеї апотеози женщини-подруги різниться также апотеоза в присвяті „Марусі Богуславки". Тут женщина-подруга є для Куліша також його „духом світлокрилим", що „як перло між перел, між душами святими сіятиме в своїй красі благословенній" навіть „там, де свят-свят співають херувими". Сіятиме вона, проливаючи відраду в людські серця, вказуючи людям спасенну стежку до „**щирої правди**", для якої повинні родитись і за яку повинні умирати.

Яку це щиру правду мав поет на мисли, ми вже знаємо з етики Спінози. А в яке відношення ставить себе поет до женщини подруги, носительки тої щирої правди, се вичитуємо з двох останніх строф присвяти:

А я коли твоя божественна природа
В мене вселилася, і я твоїм диханнем
Повину на серця, як райська прохолода,
Як гимна хор святий, кадил благоуханнє.
Се не мені хвала, твоя се буде слава,
Твоя се iсповідь, твоє сердечне слово
Посланнице небес, Мадонно величава,
Натхненнє праведне високого й святого.

Це поетове бажаннє звязати на віки свою хвалу зі славою тої женщини-подруги, що для нього є олицетворенням найвисшої світової ідеї посланницею небес, воно не тільки змістом, але й способом вислову майже покривається з такимже бажанням Шелея остатися в людській памяти в звязку з іменем подруги.

Мотиви такого бажання в обох поетів однакові, як однакова й глибша, фільософічна основа тих мотивів — спіноцизм.

Спіноцизмом просякнена й ціла поема Шелея „Ляон і Цітна". Є се візія будучини, вираз віри в краще будуче після катастроф життя, віра в безкровну революцію людства в імя любови, в імя справедливости й рівности. Всю свою надію поет покладає в женщині. Женщина — це в нього той пункт у вселенній, на якому ставувши, можна обернути землю.

Французька революція принесла людству розчаровання. Поет має візію на мооі. яка уявляє собою т-

3 dni licząc od dnia następującego po dniu doręczenia.

Дня 26. червня ц. р. вніс студ. Миськів відклик від вище наведеного оречення до воєвідства в Тернополі, мотивуючи його тим, що рішучо не знає обставин, за що його покарано, (невиповнені рубрики IV. і VI.) і зажадав а) зміни оречення в той спосіб, що звільняється його цілковито від вини і кари, евентуально б) докладного додаткового переведення слідства через переслухання свідків та провірення наведених обставин.

Дуже дивною річю є те, що староство констатує в рубриці VII, що істота каригідного чину (якого не подає) і вина доказана є власним признанням і зізнанням свідків, між тим коли засуджений всюди і все рішучо заперечував роблений йому закид, отже не признався до нічого і про зізнання свідків нічогісько не знає. Також здається, що адміністраційна власть, колиб навіть не держалася прінціпів загально принятих в криміналістиці цілого світу, що вину обжалованому належить доказати, то все таки повинна подати обжалованому факт, за який його обжаловується і докази, на підставі яких приняла та власть, що обжалування є стійне, бо инакше кара ніколи не осягне наміреної цілги, а іменно не навчить обжалованого і не зможе устерегти його на будуче перед повторенням переступства.

Р. К.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра“ в Раві Руській.

Конвентикль porządnych starorusinów.

Ґрупа ославленого Лісковацького скликала на день 29. червня с. р. конвентикль, щоби репаруватися після невдачі на зїзді, скликанім „Ісп. Комітетом“. Запрошення підписали старі грішники: Ю. Яворський, адв. Алексевич, о. Костецький і Филипковський. Ця пачка дістала вже відповідну готівку з гадючих фондів і випустила перше число чергової рептильки „Рускій Голосъ“. Цікаво, що ініціятори запросили на зїзд також кількох сторонників Ісп. Комітету. Вони явилися там, щоби адгерентів Лісковацького спонукати здекляруватися ясно і виразно.

Реферували: Заяц і Третяк справу Народного Дому і Ставропигії, Яворський про політичне положення. Яворський нападав на „Р. Ісп. К.“ за це, що йде в одному фронті з Українцями, не входячи — мовляв в це, проти кого цей фронт звернений. Вкінці свойого баламутного реферату сказав проф. Яворський, що уповноважений заявити, що з Поляками його група не наміряє говорити в „основних питаннях“ (очевидно, такі справи, як — побирання грошей від Поляків, не входять в категорію основних питань!). Від імени „Р. І. К.“ виступив ред. К. Вальницький з декляраціею, в якій заявив, що цей конвентикль не має нічого спільного з русофільською орґанізацією, що ті члени русофільської партії, які підчиняються дисципліні „Р. І. К.“ беруть участь в конвентиклю тільки як свідки, не приймаючи участи в голосованню, уважаючи конвентикль доказом роздору в партії.

Слід зазначити, що президія конвентиклю не допустила до голосу селян Миськова і Михальчука (оба є передвоєнними членами Народного Совіта і Народного Дому), ні разу не провірювано числа голосуючих і ні разу не було при голосованню контрпроби.

В конвентиклю взяли участь переважно самі священики, кількох адвокатів, всі діти проф. Яворського, проф. Труша зі Станиславова і студенти польського університету. Безпощадній і основній критиці піддали замасковану угодовщину К. Вальницький, К. Пелехатий і Ґеньоровський. К. Вальницький зазначив, що проф. Яворський, котрий вихваляв заслуги Лісковацького, перед двома тижнями ще говорив, що „Лісковацький і адв. Алексевич приготовляють свинство“.

За резолюціями кліки піднеслося не більш, як 20 рук, переважно сумних героїв в реверендах.

Одним з найбільш крикливих речників угодовщини був батюшка зі Станимира о. Палій. Про цей темний, дволичний персонаж другим разом.

Торговля і політика Англії.

Чинником, біля якого обертається англійська політика — це анґлійська чорговля. Доказом цього є стаття Сер Филипа Льойд Ґрема, державного секретаря в департаменті заморської торговлі, поміщена в „Таймс-ах“. Автор цієї статті був правою рукою Льойда Джорджа в Ґенуї, а тепер є головою англ. делеґації в Газі. Ця обставина має також своє значіння і надає його статті тим більшу вагу.

Анґлія — пише Грем — потребує европейського ринку, безпосередно як продуцент товарів, а посередно як консумент.

І анґлійська проблєма — це ніщо инше, як проблєма торговельних ринків. Перед війною анґлійський експорт виглядав так: 37% консумували британські кольонії, 34 прц Европа, а остальних 29 прц. решта світа. Значить сама Европа купувала від Анґлії одну трету її експорту.

Війна викликала величезне обниження продукції. Европа протягом двох останніх літ купила від Анґлії товарів за 216 міліонів фунтів стерлінґів, підчас коли давніще купувала пересічно за 490 міліонів. Через те повстала для анґлійського експорту прогалина, яка нічим не дасться заповнити. Не поможе тут збільшення експорту до Індій і инших доміній, хоч він збільшився з 37 на 42 прц., бо ці домінії, хоч числять 400 міліонів людей, можуть дорівнати силі купна ледви 50—60 міліонів Европейців. Иншими словами, щоби заступити 300 міліонів европейських консументів (без Росії), Анґлія мусілаб мати в кольоніях около 2 і пів міліярда консументів.

Наслідком обниження сили купна в Европі Індії можуть продати їй ледви половину того, що продавали перед війною. В слід за тим Індії остільки менше можуть купувати від Анґлії. „Так само стоїть справа і з иншими краями; — твердить Г. — коли вони не можуть продавати до Европи, то не можуть і купувати в Анґлії“.

З цього витягає автор таке заключення: „Европа є під цю пору заразливим боляком, який затроює і дезорґанізує функції цілого світового орґанізму. Він викликав в життю цього орґанізму щось в роді економічного параліжу. Ми у Вел. Британії, яких ринком є цілий світ і які живемо тільки з того, що можемо продати загранниці, — до найвищої степені заінтересовані тим, щоби ця перешкода була усунена“.

Головними способами до усунення цієї перешкоди є, на думку автора: відбудова Росії як торговельної можливости, загальне розоруження, звалення цих запор, що вяжуть міжнародню торговлю, вкінці облекшення тягарів відшкодовань та воєнних довгів, під якими заломлюються цілі народи.

Належить ствердити, що аглійська політика придержується вірно і консеквентно засади: „анґлійська політика — це анґлійська торговля“, і йде консеквентно по витиченій лінії, не зважаючи на ріжні перешкоди з боку инших держав, які не бачуть, або не хотять бачити страшних наслідків продовджування теперішного положення. Ця обставина має також дуже велике значіння для нас, бо вона оправдує наші надії на скоре і оконечне вирішення неполагоджених досі справ, звязаних тісно з нашою долею і будуччиною нашої Батьківщини.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

революцію в боротьбі орла з вужем, зорі з кометою. Люде не пізнаються на добрім. Злому, орл ви, віддають честь. Одначе воно не потреває довго. Прийде повстання Греції, нова революція у Франції.

Женщина, яка поетови являється на мори, як тому Нумі колись німфа Еґерія — це олицетворенне ідеалу природи, піонірка женської еманципації.

Поява Ляона і Цітни переносить нас до Греції. Серед повного рабства Ляон під натхненнєм природи являється готовим до бою з тиранією. Сам він. Тільки одна женщина (сестра) є невідступною товаришкою його. Тільки вони обоє голублять мрію про свободу.

Але тирани упроваджують Цітну, Ляон, осамітнений, опиняється в пустинножителя, де осягає зрілість думки.

Настає хвиля вирушення до бою з дружиною, що зєдинена любовію. Йдуть на город, де тиран остається сам один з дочкою. В критичнім моменті Ляон — спасає його.

Проповідується нова релігія релігія любови. Змістом її: рівність, мудрість, природа (Бог, любов, радість), а жрекинею — Цітна.

Між тим Осман знову відзискує силу. Цітна спасає Ляона. В звязку з утечею порушується проблєм любови брата з сестрою полемічним способом.

Після утечі Цітни від тирана наступає сцена серед моряків. Цітна проповідує царство любови без тиранії, царство віри без ненависти і страху, царство без ріжниці станів. Се щось таке, як проклямація права чоловіка.

І в городі Цітна здирає заслону, що крила перед людьми природу і правду, любов і свободу. Впливови нових кличів улягають передовсім женщини.

Вибухає війна. По війні пошесть. Се кара Божа, — голосять духовники й радять виновників спалити. За всіх виновників добровільно жертвується на спалення Ляон, з ним Цітна. Тутже гине й дитина тирана; вона провожає Ляона й Цітну до храму.

Це тільки скелет Шелєєвої поеми, написаної в дванайцятьох великих піснях. Та вже з цього скелету видко, що для Шелєя женщина є носителькою сил природи (des ewig weiblichen) і речницею найвисшого світового закона, любови, тим замітнійшою, що поставленою в турецькому середовищі, поза межами европейської цивілізації.

(Продовження буде.)

Годі мовчати!

З приводу „Вечору Будяка“.

Львів, 30. VI. 1922.

Здається, що від коли стоїть на свойому місці саля Музичного Товариства ім. М. Лисенка, не бачила вона ще такого вечора, як оце вчора. Група легкодушних людий з під прапору „Будяка“, зловживаючи іменами людий поважних і для української культури заслужених, заранжувала „вечір гумору і сатири“, який в дійсности стався вечором безсоромности і скандалу. Нехай мені це українське громадянство вибачить або ні, але я не можу не дивуватися що саля Музичного Інститута, яка блищала такими разячими пустками на обох дійсно мистецьких концертах „Бандуриста“, цього вечора була виповнена по береги. А чейже там ходило о мистецький подвиг і благородну ціль — а тут?

Вечорі „Будяка“ як і „журнал“ того імени мають свою історію. Був час, коли довкола нього згуртувалося кількох молодих письменників і артистів, які щирістю свого зусилля примушували до обережности в осуді. Але це був тільки момент, якому на зміну прийшов лубок і легкодушність. Останні числа „Будяка“ це збірка виявів анальфабетизму з одного і плягіяту з другого боку. Хтось, кому протерто дорогу, бере публику „на бас“, використовує її клясичну вирозумілість в таких дрібничках до найдальших меж можливости. І таким наглядним надуванням публики був оцей вечір.

Афіші заповідали цілий ряд атракцій, а уміщені на них імена пп. Вороного, Загарова, Свірської дозволяли припускати, що поруч перлин гумору і колючок сатири, доведеться публиці пережити кілька моментів справді естетичної насолоди. А сталося щось, на що мусіла зареаґувати навіть наша, так дуже для „Будяка“ вирозуміла публика.

Почалося з „прольоґу“. Ради Бога — за кого мають нас ті панове з „Будяка“, коли насмілюються ображувати примітивне почуття приличности „віцами“ на тему „дотико-софії“? Не в „масности“ лежить бездарність „жартів“ того типу, а в духовому убожестві його авторів, що не в силі здобутися на такт і смак, якими націлований „наймасніщий“ жарт стає перлиною гумору. А потім — кому з присутних не тиснулося до горла: „Геть зі сцени!“ — слухаючи кретинської „травестації“ поезії О. Олеся на тему голоду на Україні, поезії, писаної кровію поета засудженого на еміґраційну бездільність. Поезія, пронята траґічним почуттям катастрофи, в якій не можна нічого змінити, нічому зарадити, вийшла в „травестації“ анальфабета обидою усього, що хоч болюче то всеж таки святе, і як таке недоторкаєме. І треба признати, що наша добра, вирозуміла публика, яка не рідко оплескує мірноту тільки зі спочуття, тим разом замовкла. Обида була за велика. Двічі виходив з рецитацією Загаров, читав свої ґротески Вороний, а публика оплескувала їх наче у відплату за прикрість положення, в якому найшлись ці люди з іменем. Для п. Свірської не привезено роялю і в тім її щастя. Бездарність аранжерів оберегла артистку від компромітації.

Читав „сплетні“ Крушельницький, він жеж „робив“ „начального редактора“ гумористичної ґазетки, в якій найдеш все крім гумору. А мені не сходило з думки питання: ради чого панове з „Будяка“ так уперто реклямують свого „начального редактора“? Хто він є і яка роля припала на його долю в нашому життю? Хто дав йому право „кари і ласки“, хто пхнув в його руки „орґан“ публичної опінії, що в відповідальних руках міг би бути правильником громадського життя на всіх його ділянках, а так стався прибіжнищем каригідного анальфабетизму і бездарности?

Хто дав право і леґітимацію панам з „Будяка“ вирішувати питання, до яких вони не доросли? Само ствердження факту, що хтось не має нічого до страчення, а може тільки зискати, не вистарчає.

Я хочу вірити, що невідповідальність, яку отверто і пу-

блично закидую редакції „Будяка“ в комплеті не тяжить рівним тягарем на всіх її членах. Я припускаю, що є там люди, які всеж таки мають щось до страчення. І тільки до тих людий звертаюся: Дорога, яку ви вибрали — хибна.

Ані журнал, ані публичний вечір не є форумом для заспокоювання особистих амбіцій і потреб, якогоб то не було характеру. Громадянство не є обєктом для експериментів легкодушности. У кого в голові чи в серці пустка, той нехай мовчить. Говорити може тільки той, що має що сказати, а право до голосу здобув собі позитивною, творчою працею і саможертвою для добра Нації. І тому ті з гуртка „Будяка“, що мають щось до втрачення, мусять в першу чергу здобути собі право голосу, якого до тепер не мають. Ті знова, що в самозванчій горячці втратили такт і міру приличности, мусять бути позбавлені права вирішувати питання, для яких немає в них примітивного зрозуміння.

І не тому я бачив себе примушеним сказати те все, що вчорашній вечір „Будяка“ був позбавлений усего, що називається совісністю узятого на себе зобовязання, що публиці не дано того, що їй обіцювано, а тому, що ті, що обіцювали не можуть дати того, що заповідають. В тому суть скандалу, яким був вчерашній вечір „Будяка“.

Микола Голубець.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий пахунок „Громадсь... ...стника“.

Совітська Росія.

...імецькі інструктори в червоний армії.

„Курєр Польскі“ доносить з Москви, що там прибуло 2000 німецьких підстаршин і 500 старшин як інструктори для червоної армії.

Вони привезли і пустили в оборот м. и. величезну скількість медикаментів, що вплинуло на знижку цін ліків в Москві.

„Газета Гданьска“ пише, що до Москви прибуло двох німецьких генералів, котрі мають взяти участь в нарадах народніх комісарів.

Арешт єпископа.

Большевики арештували епископа Серафима Павлоградского (Рпр).

Сов... і Перс...

В наркомделі відкрилась конференція для заключення торговельного договору з Персією (Рпр).

Совітсько-литовське порозуміння.

Польській пресі доносять з Москви, що В. Ц. И. К. виділ... окрему комісію для розгляненя і ратифікації порозуміння з ковельською Литвою.

Як суджено ес-ер...

Вандервельд надіслав до брюксельського „Журналь де Трібін“ цікаву статтю про переб.г процесу проти ес-ерів.

Розправа — пише В. — відбувається в т. зв. дворянській палаті. На салі повно червоноармейців з наїженими багнетами. Чрезвичайка має віддільну льожу, з якої слідить входячих на салю гостей і рух на салі. Заграничних кореспондентів допущено всего 3.

З обжалуваних вибивається на перший плян: Гоц, провідник ес-ерів, далі Тимоф'єв, що 15 літ пробув у царських і большевицьких тюрмах, адвокат Гендельман, завзятий ворог большевизму і Ліхач, чоловік дуже відважний.

Суд, який судить ес-ерів — це фамілійна кліка, якої не допущено би в ніякій західній державі. Голова трибуналу є заразом прокуратором, слідство провадить його жінка, а президентом його суду є його зять. Трибунал зазначив, що оборона ес-ерів є актом політичним і тому заборонив станути до оборони меншевикови Ліберови, який покрік чрезвичайці (!), не мішатися до політики. Оборонцями є отже самі комуністи які заявили, що допускати свідків обжалуваних нема потреби, „для доказу правди вистарчать свідки обжаловуючих“! Вже в тій статті Вандервельд не має надії на звільнення ес-ерів, беручи на згляд такий суд і злу опінію, яку виробила обжалованим больш... ...нька пропаганда. Про ... свої враження оповідає Вандервельд в Берліні: Большевики виписали крейдою на вагоні оборонців обидливі слова, щоби всі знали, де вони їдуть. В Москві урядили большевики маніфестацію проти чужих оборонців, була вона одначе штучна, бо загал населення відносився до чужоземців інакше, прим. раз в церкві Спасителя уряджено їм овацію.

Далі Вандервельд каже, що взагалі цілий той суд не заслугує на назву суду а невинність ес-ерів міг би доказати і найслабший адвокат перед безсторонним судом. Це і було головною причиною, що Вандервельд з товаришами виїхав з Москви, о що просили їх також і самі обжаловані, кажучи, що присутність заграничних оборонців додає большевицькому „судови“ поваги правдивого суду. Вкінці Вандервельд заявляє: 1) що нема мови про спільний соціялістичний фронт в Росії, доки не устануть переслідування соціялістів і не будуть привернені елементарні політичні свободи, 2) що політика бльокади принесла ще більше шкоди, як дехто припускав, бо спричяла підсиченню ненависти у російського населення до европейських держав, — подібний звіт зі своєї подорожі до Москви подають німецькі адвокати, Розенфельд і Лібкнехт.

...иси з краю.

...Борщівщина

Куль... ...світна робота.

Твердження, що селянин вийшов із воєнних подій нечутливий, отупілий і ставиться байдуже та з недовірям до культурно-освітнього руху, є безосновне. Навряд між селянством можна доглянути не тільки схильність до праці на народній ниві, але подекуди воно стає ініціятором в освітному русі, без проводу й морального впливу з боку інтелігенції. Доволі в нас по селам людей, яких воєнні переживання заставили змінити погляди на освітну роботу, причім ставлять більші вимоги також інтелігентови в його помаганні до кращого розвитку товариств.

Можна би навести багато примірів із освітної праці на селі, та ми обмежімся до характеристики двох-трьох сумежних сіл борщівського повіту, де серед каламутів безділля на „темному куті“ виринають тут і там острови з освітним життям. Характеристика являється тим ціннійшою, що виступають в одному просторі й безпосередно побіч себе місцевости, які творять самі-собою образці всіх чотирьох типів у ділянці відродження села. Перший тип: спільна праця інтелігентів і селян, другий тип: робота селян без участи інтелігенції, третий: безділля, четвертий: кирипна робота таки своїх темних духів.

В Єрмаківці відкрито було вже давнійше читальню „Просвіти“, та вона ледви животіє. Зате аматорський кружок, що майже відділився від читальні, опирається на селянських силах і змагається без помочі місцевої інтелігенції з всякими труднощами. Досі дав кружок дві вистави. Першу „Наталку Полтавку“ повторювано тричі. Хотяй аматори самоуки й сільська публика вдоволялася вельми „дешевим ефектом“, проте на кождій виставі саля читальні не могла помістити видців, які раді були бачити представлення і заєдно допитуються аматорів, коли даватимуть „Ясні зорі“. Навіть кресуфка „Echo Grodzieńskie“ заінтересувалася єрмаківськими виставами, тільки нефортунно була повідомлена про співучасть місцевої інтелігенції, якій не снилася подібна похвала.

Єрмаківський кружок дістав запрошення із сусідного села Кривча, щоби відограно там „Наталку Полтавку“ й тим самим побудити до життя в освітному напрямкови, якого від коли Кривче Кривчем, досі там не було. Дозвіл від адміністраційної влади одержано й аматорська дружина сповняючи безінтересовно освітно-культурну місію, дала виставу в перший день Зелених Свят. Відтак в другий день, коли повторювано виставу, бачилося деструктивну роботу нарочних висланців звісного місцевого „добродія“, що відтягали людей, які хотіли звидіти виставу. Вислід був такий, що всю публику — кромі невеличкого гуртка селянської молоді — репрезентували Жиди. Тепер не знати чому більше дивуватися, чи висшій освіті цего „добродія“, чи темноті безкритичних селян, якої ніде по цілому світови не стрінеться?

Коли вже ми зясували дві картини сільського освітного руху, зупинімся іще на одному примірі відмінного типу. В Залісю над Збручем (5 кл. від Єрмаківки) при читальни „Просвіти“, завязався також аматорський кружок, який в невеликім відступі часу влаштував уже дві вистави: „Перший гуральник“ і „Кара совісти“. Тут вже наглядно бачиться вислід умілої і солідної праці інтелігентних сил. Режісерує і характеризує місцевий панотець, виступають на сцені п. Сваричевська, п. В. Грушкевич укінчений богослов, а в грі свідоміщих громадян, як пп. Кадучок, Гніздовський і Зюбрицький проявляється навіть в досить зложних креаціях драматичний хист. Декорації і кулиси з полотна мальовані рукою п. Петришина, могли би сміло прикрашувати міську сцену. Заходи й труди пп. Хажевського і Драчинського годиться з узнанням піднести, як примір до наслідування, та найбільшу заслугу підняли таки о. парох і його дочка п-на Сваричевська, що зуміли вишколити своїх аматорів. Заінтересування селян виставами на стільки велике, що простора стодола наповнилася була по береги, не бракувало також представників аматорського кружка з Єрмаківки. Тут і там щось робиться, але те все невеличкі острови серед каламутів безділля, де кромі „насущного хліба“

ІВАН КРЕВЕЦЬКИЙ.

Сучасники — Майбутнім.

(Докінчення.)

III.

...о в часах високоісторичних.

На наших очах завалився старий світ і родиться новий. Розпалися старі держави, що віджили свій вік і повстають нові, охочі до життя. Між ин. на наших очах на руїнах Росії й Австро-Угорщини повстала також **Українська Держава**. І не тільки на наших очах, але й при нашій чинній співучасти. Коротко: переживаємо часи, подібні яким Европа переживала останній раз за Наполеона, а Україна в XVII–XVIII віках.

Часи такі, певна річ, у високій мірі цікавитимуть колись дітей, внуків і правнуків наших. Так само (або більше ще навіть!), як цікавлять нас нині часи Хмельниччини та часи Мазепи. **Яку ролю відіграв український народ підчас світової війни поч. XX. ст., як визволився він з під чужого ярма, як закладав свою державу, як помилявся притім і як набирав досвіду, як тішився тим і як страждав притім** — отсе питання, які ставитимуть колись грядучі покоління у відношенню до наших днів. І шукати як **найповнійшої відповіди** на них. Бо момент се в нашій історії виїмковий і виїмкова цікавість до нього вповні оправдана.

Хтож має дати відповідь на всі ті питання?

Відповідь на них (відповідь як найточнійшу!) обовязане дати грядучому — сучасне українське покоління. Обовязані в першій мірі дати її всі ті, що в сих історичних часах займають передові пости серед нашого народу. До них передовсім матимуть претенсії грядучі покоління — і на їх адреси і голови впадуть колись докори і проклони за евентуальне занедбання.

Та не тільки провідники народу обовязані передати майбутнім поколінням звіт зі своєї діяльности в такі часи. Зробити се мають обовязок також **усі, хто тільки брав яку небудь участь у подіях наших історичних часів**. І не тільки тільки ті, що брали чинну участь. Також і **глядачі**, пасивні свідки тільки, **можуть і повинні поділитися своїми поміченнями і вражіннями з великої хвилі з тими, що житимуть після них**. В кождого знайдеться чимало переживань, які слід зберігти перед вічним забуттям.

І треба надіятися, що сучасне українське покоління зрозуміє краще свій великий обовязок супроти майбутніх поколінь, ніж розуміли його покоління минулі. До надії такої дають повне право не тільки опубліковані вже українські мемуари про наші великі часи: В. Винниченка, Христюка, д-ра О. Назарука, Д. Дорошенка, ген. Капустянського, О. Левицького, В. Андрієвського, В. Леонтовича, Скорописа-Йолтуховського, Лозинського, Цьокана, Герасимовича, Кормоша, Кренжаловського, Мишуги, Шкрумеляка і т. д., але й цілий ряд написаних, хоч і не виданих іще: С. Єфремова, Е. Чикаленка, В. Зубрицького, Ірчана та багато инших.

IV.

Коли історик візьме які небудь мемуари у свої руки, то перш усього поставить собі питання: **хто їх автор?**

Мати як найдокладнійшу відповідь на се питання — річ дуже важна. Бо від сего залежить довіря, з яким історик ставиться до самих мемуарів.

Передовсім важно знати, хто такий автор по віку, по званню і практиці, щоби знати, в яких справах він говорить як досвідний спеціяліст, а тим самим: в яких частинах мемуари його — особливо авторитетне жерело. Бо зовсім инакша вартість мемуарів нпр. з обсягу політики фахового політика, політичного діяча, а зовсім инакша — людини, яка з політикою має мало, або й зовсім нічого не має до діла, яка до політики приглядається тільки з боку. Так само мається річ і зі всіми иншими справами: військовими, диплиьоматичними, духовними, торговельними, фінансовими і т. д.

Тому кождий повинен описувати **передовсім і найдокладнійше** справи, які сам найкраще знає, в яких він — спеціяліст. Отже: громадський діяч і політик справи громадсько-політичні, письменник, редактор, видавець, друкар

і часописного пайка наркотичного самоодурення в ожиданні на „кращі часи“, нічого не продукується, нічого не знається. А що зробити з теперішним „поганим часом“? Нехай ферментує, доки не впемося до нестями й не встрягнемо в грязь, з якої не видобуде нас ніякий „час“! Т. К.

Добромильщина.

Дальші репресії.

Несподівано одержало кілька найцятьох Українців дня 26. червня ц. р. рано зі староства в Добромилі слідуюче письмо:

Starostwo w Dobromilu L. 92|pr. Dobromil 20. VI. 1922. Do Pana Piotra Przybytkowskiego kierownika mleczarni „Nad ja“ w Dobromilu. — Na podstawie dochodzeń(?) przeprowadzonych (коли? не знати) przez organ policji państwowej zarządzam na podstawie § 3. lit. c. ustawy z dnia 5 maja 1869. Dz. u. p. N-ro 66. konfinowanie Pana w miejscu stałego zamieszkania względnie pobytu na czas aż do odwołania z następującemi ograniczeniami. Na miejsce pobytu wyznacza się panu gminę Dobromil, której nie wolno Panu opuszczać bez pozwolenia tut. Starostwa. — Obowiązany jesteś Pan zgłaszać się każdego wtorku i piątku na posterunku policji państwowej w Dobromilu. — Nie wolno panu uczęszczać na zgromadzenia i do lokalów, gdzie się zbiera więcej ludzi tudzież opuszczać swego mieszkania bez nagłej potrzeby w nocy. — O tem się Pana zawiadamia z wezwaniem do ścisłego zastosowania się a to pod rygorem sankcji karnej przewidzianej w § 9. na wstępie powołanej ustawy z tą uwagą że gdy potrzeba ustanie zarządzenie powyższe z urzędu zniesionem będzie. — Starosta: Skarzyński (підписаний олівцем).

Такі самі комунікати одержали ще: о. Маринович, о. Гоцький, Андр. Манько директ. торг. фірми (також конфінуваний в Добромилі, хотяй тут ніколи не буває, хиба приїздом, а постійно перебуває у Львові), Андр. Чайківський, дир. і урядник кредит. спілки „Нар. Дім“ в Добромилі, Ол. Кацалай, студент, Хробак, купець. Всі ці особи не мали ніяких доходжень, ніхто їх не переслухував, зрештою всі знають, що ті люди політикою не займаються і взагалі нічого такого не зробили, що могло би бути причиною конфінування. Всі одержали конфінування, яке може і до смерти тривати, причім не дано нікому і права скористати з рекурсу. Зогляду на цензуру коментарі до подвигів добромильского повітового „королика“ полишаємо нашим читачам. Н. Н.

Бірки великі пов. Тернопіль.

Завдяки сильній та добрій волі і енергії місцевих свідомих громадян а зокремя ініціяторів П. Замори, В. Хоми, Струса І. та латинника К. Дудара, який радо віддає себе цілого праці на освітнім полі.

Відреставровано у нас читальню „Просвіти“ — та розбуджено до життя давно заснований аматорський гурток, який в 2 день Великодних свят відіграв драму Карп. Карого „Що було те мохом поросло“. І як мило було бачити, що гурток амат. виступає на своїй непозаченій сцені — де перед тим товклись всякі шинкарі, уряди ріжних преріжних властей — а нам, Українцям, приходилось іти до місцевих, на шовінізм хорих, сусідів просити, щоб винаймили свій читальняний дім, де можна булоб дати дуже бажану для місцевого населення виставу. І що правда, не відказувались сусіди позичити салі, але за це майже ввесь дохід треба було заплатити за салю. От цим разом дохід не пішов на позичення дому, а на дальше поправлення читальні та закупно декорацій. Тут ще раз пригадуємо нашим шан. гоппатріотам, які дуже солодко язиками працюють, щоб вони виказали більше активної діяльности а менче базарної балаканини. Радимо їм піти за приміром п. Дудара — а не виступати проти нього, та старатись усунути від праці так щиру людину.

Честь і слава ініціяторам, які причинились до відновлення читальні та до великого народнього діла як самоосвіта, що нам конче потрібна. М. К.

РІЖНІ ВІСТИ.

Арештовання литовських редакторів у Варшаві.

Польські власти закрили недавно всі литовські часописи, що виходили на Виленщині, зайнятій польськими військами. На місце закритої литовської ґазети на польській мові „Litw-и“ видано однодніівку „Zakneblowane usta“.

Дня 20. ц. м. — як пише „Курєр Варшавскі“ польські власти арештували у Вильні редакторів литовських часописів: „Вільнетіс“, „Літва“ і „Наша Земля“.

Конференція Л. Джорджа зі Скanцером не відбулася.

З Льондону доносять, що заповіджена конференція Л. Джорджа зі Сканцером не відбулася по причині останніх випадків в Ірляндії.

Вашінґтонський договір затверджений.

Палата льордів прийняла в третім читанню проект закона, котрий затверджує вашінґтонський договір.

Кардинал Ґаспарі в справі Палестини.

Кардинал Ґаспарі вислав до Ліґи Народів письмо в справі мандату Англії над Палестиною. В тім письмі висказує кардинал побоювання, що Жиди будуть в Палестині більш упривілейовані чим инші національности і віроісповідання котрі будуть лишені достаточної правної охорони. Письмо кард. Ґаспарі звертає увагу на склад спеціяльні комісії, яка є покликана для провірки скарг в области прав віроісповідань, на території Палестини і висказує бажання, щоби членами цеї комісії були представники держав, що входять в склад Союза Народів.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Зїзд українських освітних орґанізацій Волині.

Луцьк (власна тел.) Дня 8. і 9. липня відбудеться в Луцьку в будинку „Просвіти“ зїзд українських просвітних організацій Волині, на який проситься вислати предствтників. — Луцька „Просвіта“.

Війна в Ірляндії.

Деблін. (ПАТ). ВКБ. Вісти з околиць обнятих повстанням вказують, що правительственні війська панують над положенням.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. По донесенням з Лимерик повстанці висадили у воздух міст недалеко цього міста.

Льондон. (ПАТ). В боротьбах біля Дебліна ранено 15 осіб а 35 убито.

Деблін. (ПАТ). Райтер. Фуркуртс стоїть в огни. Сильна експльозія стрясла цілом містом.

Деблін. (ПАТ). Повстанці Фуркуртс вивісили білий прапор.

Льондон (ПАТ). „Таймс“ доносить в Дебліна, що республиканські війська оволоділи 3|4 палати справедливости.

Льондон (ПАТ). Райтер. Потверджується вістка, що провізоричне ірляндське правительство не прийняло жертвованої йому анґлійської помочі.

Льондон (ПАТ). Положення в Дебліні все більше загострюється. М. ночі в головних дільницях міста утворилися республиканські центра, котрі є поважною небезпекою для військ Колінса. Цілу ніч йшла пальба. Новий зазив до здачі відкинено. Ірляндське правительство звідомило льондонське правительство, що неправильні війська небаром окружиться і приневолиться до здачі.

Льондон. (ПАТ). З Дебліна доносять, що неправильні війська зайняли палату справедливости, коли завалилася частина будинку. Наслідком бомбардування багато повстанців піддалося.

Льондон. (ПАТ). Команданти республиканської армії видали проклямацію до народа. яка взиває помагати повстанцям.

Деблін (ПАТ). Осідок гол. кватири неправильних військ в огни. Сильний вибух знищив часть міста.

Гановер (ПАТ). По донесенням з Берліна повстанці знищили кабель, що лучив півд. Ірляндію з Анґлією. По донесенням з Белфесту викрила тамошна поліція тайні магазини оружя, призначені для півд. ірляндських републиканців. Викрито також тайні фабрики оружя.

Льондон (ПАТ). Англійський почтовий уряд звідомляє, що по перерваню каблю між В. Британією і півн. Ірляндією істнує лише кабель до Белфесту.

Переслухання Техова.

Берлін. (ПАТ). Арештованого Техова переслухувала поліція в середу і четвер. Він заявив, що знав про плян убийства Ратенава і що підчас атентату кермував самоходом.

Берлін. (ПАТ). По донесенням часописів Техов зразу перечив начеб брав участь у вбивстві. Щойно як його сконфронтовано з його старенькою матірю, яка є під поліційним наглядом, признався до вини. Та не вдалось наклонити арештовамого, щоби подав які небудь подробиці про двох инших виновників. „Форвертс“ пише, що арештований в Берліні студент Ґінтер брав участь у вбивстві і мав бути прив. секретарем Людендорфа Ґінтера підозрівають також о участь у вбивстві Ерцберґера.

Дальші арештовання.

Берлін (Вольф). В місцевости Ец в Тиролі арештовано власника самоходу, яким користувалися при вбивстві Ратенава. Називається він Кехенмайстер і належить до крайної правиці.

Гановер. (ПАТ). Із зізнань арештованих виходить, що орґанізація „Консуль“ вела плян убиття Ратенава вже тоді, як міністер мав виїздити до Ґенуї.

Віденъ (ПАТ) „Н. фр. Пр.“ з Берліна: Шеф політ. поліції ст. прав. рад. Вайс повідомив о півночи ред. „Берл. Тґт“., що відділови поліції висланому до Штетен вдалося арештувати одного з виновників атентату на Ратенава. Це б. член маринарки Фос.

— письменницькі та видавничі, кооператор — економічні, урядовець — урядові, купець і промисловець — купецькі і промислові, священник — церковні і духовні, учитель — шкільні, ремісник — ремісничі, робітник — робітничі, селянин (або той, хто стоїть близько до села) — селянські і т. д. Всі инші справи, яких обєм свідчитиме про ширину погляду чи кругозору мемуариста, повинні бути представлені тільки мимоходом і як задне тло, на котрім тим релєфнійше виступлять його спеціяльні інтереси.

Годі подавати тут подрібні вказівки, як писати мемуари, для всіх вичислених щойно слоїв українського громадянства з переживань цілого їх життя. Се розширилоб непомірно обєм сеї статті — і все одно, не булоб повне.

Та воно й непотрібне для тих людей, які певне не один раз зустрічалися вже зі зразками того роду літератури коли не в себе, то в чужих, та які і без того з'орієнтуються легко, як писати.

Всеж таки слід подати з натиском для всіх мемуаристів без виїмку отсі три вказівки:

1) Писати мемуари як найдокладнійше, до найменших подробиць. Бо багато дечого, що нам нині може здаватися маловартним або й зовсім не вартним уваги, може бути для історика навіть дуже цікавим і цінним матеріялом (н. пр. все, що підходить нині під назву т. зв. „буденщини“!). Передавати на папір по змозі як найточнійше і найповнійше—з іменами, датами, цифрами і т. д.

2) Писати треба негайно, за свіжої памяти, не чекаючи, аж багато призабудеться. Записки, зроблені підчас або безпосередно після якоїсь події, мають для історика багато більшу вартість, чим спомини — мемуари (французьке слово: mémoires), писані пізнійше, з памяти (хоч і спомини найкраще писати на основі зроблених у свій час записок й ин. матеріялів—тоді вартість їх рівна запискам!)

3) Хто не має часу, змоги, витрівалости, щоби написати великі мемуари з цілого свого життя,—той повинен обробити бодай якийсь час (на пр. роки 1914—1922, або оден рік, або хочби одну подію, якої учасником або свідком сам був. І такі дрібні мемуари мають велику вагу.

V.

Чи треба після всього, сказаного вище, говорити ще ширше про вагу записок і споминів, а до того — у нас?

Передовсім—се нічим незаступний матеріял для історика. Бо ніякі урядові акти чи документи не відтворять, не в силі відтворити і в части того, що діялося на наших землях за наших часів, що переживали ми тілом і душею.

Та не тільки як цінний матеріял для історика важні спомини з наших днів.

Вони становитимуть також дуже важний національно-виховуючий чинник. Бо вони розбуджуватимуть серед грядучих поколінь національну традицію, якої в нас нині ще так дуже мало, а з тим — і національну свідомість.

Читаючи спомини сі, грядучі покоління довідаються з них, хто такі були їх батьки та чиї вони діти.

Спомини піднесуть блеск родини, з якої автор походить і на віки звяжуть його рід з історією України.

Вкінці звертаємо увагу, що добре й інтересно написані великі спомини се не тільки скарб для майбутньої української науки, не тільки дорога памятка для роду автора, але й дійсний грошевий спадок: за неодні добрі спомини за 50 або 100 літ одержать спадкоємці автора з сих часів велику суму грошей від академій, університетів, бібліотек і видавничих товариств. Не має сумніву, що й у нас заложать невдовзі окреме товариство для видавання мемуарів, як се є вже від давна майже у кождого культурного народу.

Та вага записок і споминів на сьому не вичерпується. Кожда записка, кождий спомин—се свідоцтво життя й діяльности людини на сьому світі. Мати се на особистій увазі повинні всі громадські діячі, памятаючи, що майбутній історик дуже легко може не доцінити, як слід, їхньої діяльности, або — що гірше! — оцінити її фальшиво. І тому, полишаючи після себе записки чи спомини, автори їх полишать по собі свідоцтва своїх діл, полишать памятники — триваліщі від криці.

НОВИНКИ.

— **Okruc'eństwa ukraińskie.** Під та ким сбіцюючим заголовком переповнена була до недавна вся польська преса малюнками страшних „okrucieństw“, яких мали допускатися українські війська та взагалі всі Українці на супокійнім польськім населенню. Рубрика та не сходила з польських часописей. Чого ми там не читали? Яких слів не добирали польські газетні шмоки, аби лише під'юджувати польську суспільність. Правда, відтак якось воскресали із гробів трупи замордовані українським гайдамацтвом, иншi герої мусіли згодитись на відняття авреолі мученицьа від українських нечестивих рук — і так поволи неодно цікаве виходить на верх. А ось нова, інтересна комедія, яку однак свого часу зареєструвала на наше конто львівська комісія „для бадання окруценьств українських“. Цікава собі та комісія. Не була вона ніяким урядовим фактором, а прецінь обовязком всіх судів було пересилати її до зужиткування судові акти, що відносилися до мнимих „окруценьств українських“. Повторяємо „пересилати акти“. Значить не звідомляти про якийсь факт і вислід карного поступовання — але пересилати цілий судовий акт дотичної справи. І славна комісія „бадала бадала українське окруценьство“, а підозрілий тимчасом сидів і сидів в слідчій вязниці. До речі. В ночи з 26 на 27 грудня 1918. напала банда зложена з 6 осіб уоружених в карабіни на двір дідича в Свидниці коло Краківця, Яворівського повіту, Ромуальда Фангора. Було це в час, коли повіт був в руках української влади. Нападаючі перевели пильну ревізію за „легіонами“, а відтак розійшлися по кімнатах, шукаючи за грішми. При цім Фангора покололи багнетом та пострілили. Ця подія була предметом трьох розвправ перед окружним судом в Перемишли. Один з напастників Андрій Брошко зістав ще в р. 1920 засудженний через орікаючий трибунал на 10 літ вязниці, другий, Іван Дербо в кілька місяців пізніще на 3 роки вязниці, рівнож через орікаючий трибунал. А дня 19 червня ц. р. станув перед новою каденцією суддів присяглих знова один з учасників цего нападу Михайло Дербо, який після твердження акту обжалования мав брати участь в цім рабунку. Обжалованого боронив адвокат д-р В. Загайкевич. По знаменитій, пориваючій промові д ра Загайкевича, судді присяглі 12-ма голосами заперечили вину обжалованого, почім предсідник трибуналу оголосив вирок увільняючий. І ось що виявила розправа? Виявила, що межи виновниками було 3 римо-католиків, місцевих Поляків, які в війську українськім зовсім не служили, а з яких один був відтак польським вояком...

— **Старостинські війти стріляються.** В селі Тростянци (Зборівщина) іменовано війтом мазура Скурского, а Україна очевидно „висунули“. Так само сталося в сусіднім Манаеві, де назначили війтом другого Мазура Дзіка. Кромі того відобрано Українцям парцеляційні вже закуплені грунта і ліс і віддано обом тим Мазурам війтам. Недавно оба війти посперечалися о одно дерево в лісі. Скурскі хотів зарубати Дзіка сокирою, а коли йому другі Мазури її відобрали, тоді крикнув він до свого сина „Strzelaj do obu Dzików“. Син стрілив; убив на місци війта Дзіка, а сина Дзіка ранив смертельно і він помер по 2 тижнях. Скурского відпровадив жандарм дуже чемно до Золочева і там по зложенню невеликої кавції випустили його на волю!

— **„Будяк“ на голодуючих.** Нас повідомляють, що ред. „Будяка“ зложила дохід зі свойого вечера з дня 29 ц. м. у висоті 4 1.250 мп. на голодуючих на Вел. Україні.

— **В хлопячій школі ім. Тараса Шевченка на стрийській дільниці у Львові** відбулося в четвер 29 червня с. р. торжественне закінчення шкільного року. По службі Божій заповнилася по береги велика шкільна саля при вул. Мохнацького, школярями, родичами школярів і членами кружка. Свято розпочав катехит о. Каштанюк коротко промовою, по котрій слідував попис школярів з деклямаціями і співами. Прашальне слово і подяку, звернену до Старшини кружка і збору учительського виголосив уч. IV кляси Волошин, почім промовив в щирих словах до зібраних і дітей, голова кружка п. Іван Ігнат. Родичі плакали зі зворушення, бачучи свою дітвору так прегарно виховану в своїй рідній школі. Ті деклямації, ті пісні та проголошена любов до Неньки України школярями, мусіли зворушити навіть і закаменіле серце. Дітям роздано нагороди пильності, які закуплено в УПТ. і в „Світі Дитини“ за 50 000 мп., за що належиться щира подяка неструдженим опікунам школи Вп. Панству Д р Іванови Волошинови і Михайлині Волошиновій, котрі занялися збіркою на цю ціль, жертвуючи і від себе значну квоту. По роздачі свідоцтв прощали ученики своїх учителів головно ті, що опустили вже пороги народньої школи і переходять до гімназії. Є їх 28. Приготовила іх з успіхом до іспиту невтомима учителька п на Степанія Тищиківна. Прочі 15 зголосили охоту до виділової школи. Всіх учеників мала школа 192. — Відпоручником головної управи УПТ. на це шкільне свято був п. проф. Микола Ластовецький.

— **Повені в Товмаччині і Коломийщині.** Остання злива заподіяла в Товмаччині багато шкоди. Головно потерпіла Тисьмениця і Підпечари, де річка Ворона залила багато господарств і унеможливила всяку комунікацію. Величезні шкоди на полях і сіножатях. — Під Коломиєю і в Коломиї вилив Прут і Чорний потік, заливаючи село Вербіж і уносячи з собою кілька хат. Над. Ч. Потоком підмулило багато хат в передмістях. Індолентний маґістрат не зробив досі ніщо в цїли припинення катастрофи, а знищений міст на Пруті стоїть далі ненаправлений.

— **Скільки Львів зїдає мяса?** М. року сконсумував Львів 26.713 штук рогатої худоби, 11.632 телят, 524 баранів. 56.302 безрог і 1203 коней.

— **Статистика похоронів у Львові.** Похоронне заведення Львова виказує, що Львів відпроваджує на цвинтарі пересічно по 2.000 осіб річно (6 денно).

— **Вільний віїзд до Німеччини.** Німецький уряд з днем 1 липня ц. р. вводить свобідний віїзд до Німеччини.

— **Умова в справі залізничого руху з Україною.** Дня 19 червня підписано в Варшаві умову піднятя залізничого руху між Галичиною і Вел. Україною. Умову, яку списано по українськи і по польськи, має ще затвердити польске міністерство зализниць і щойно тоді буде установлений реченець піднятя комуникації.

— **Жарт чи правда?** Німецькі часописи доносять, що епископ з Фуншалю на Мадері заявив, що доложить всіх старань, щоби померший цісар Карло Габсбург був канонізований на святого.

— **Число страйкуючих в Европі.** „Schweiz. Arb. Zeitung“ виказує статистику страйкуючих в Европі і подає, що іх загальна скількість в р. 1921 виносила 13,219,179. З того припадало на Анґлію 3,761.990 робітників, Німеччину 2.231.409, Зед. Держави 1.483.650, Італію 1,365.250, Францію 863.870, Еспанію 561.837, Польщу 531.680, Японію 290.000, Бельгію 201.490, Чехословаччину 249.350. Голяндію 192.300, Австрію 177,070, Мадярщину 103.000, Юґославію 43.200, Швецію 39.500, Швайцарію 18.233, Фінляндію 22.100, Лотву 281.200 робітників.

— **Відкриття нового сонця.** Астроном др. Плескет (Англ.) відкрив звізду, 160 разів більшу від нашого сонця. Звізда віддалена від землі 52.560 трилїонів миль, а за 10.000 літ має почати присвічувати нам. Для зясовання фантастичної віддалі того сонця подає, що літак мусів би летіти до нього 30 міліонів літ. Не подає лише учений, як буде виглядати життя на землі, коли вона дістане два сонця.

— **Чоботи з рибячої шкіри.** Супроти дорожнечі шкіри починають в надморських краях виробляти обуву з рибячої шкіри. Найкраще надається до того промислу шкіра кита; з шкіри одного кита виробляє американська фабрика 200 пар черевиків.

— **Смерть князя Монако.** Недавно помер князь Монако. Альберт Ґоорінос Карло, знаний справді не в політиці, але як учений.

— **Гречанінов в Празі.** Російський композитор А. Г. Гречанінов приїхав до Праги, де задумує прожити ціле літо, а осінью урядити концерт в Празі.

— **Віднова „Общего Дѣла“.** В. Л. Бурц в відновив видавання часопису „Обшее Дѣло“ в Парижі.

— **Заник льоґіки.** Жіноча організація в Ню Йорку оголосила конкурс як має вбратись жінка за 150 долярів? Найкращу розвязку надіслала одна молода убога панна і одержала першу нагороду 1000 долярів. З тих грошей купила собі зараз сукню за... 500 долярів.

— **В єдности сила.** Знали про це англійські пчоли, які великим роєм напали ононі на поспішний поїзд, їдучий з Брайтен до Льондону і стали кусати пасажирів і службу, так що поїзд мусів станути; подорожні розбіглися і мало продовжати їзду аж за годину, коли закликані пасічники зібрали збунтовані пчоли.

— **Товариство наукових викладів ім. Петра Могили** уряджує в суботу 1 липня б. р. о год. 3 по пол. виклад проф. д-ра Василя Щурата на тему: „Куліш і магометанство“. Саля Української Бесіди. Вступ вільний.

— **Іспит зрілости в дв. гмн. СС. Василянок у Львові** відбувся в днях 23 і 24 червня ц. р. під проводом візитатора д-ра Володимира Левицького. Іспит здали: Бабіївна Стефанія (з відзн.), Бокалівна Марія (з дзн.), Вергановська Анна (з відзн.), Глібовицька Ірена (з відзн.), Гумецька Лукія (з відзн.), Делькевичівна Іванна, Дзеровичівна Лідія (з відзн.), Дика Харитина (з відзн.), Залужна Олена, Короликівна Софія (з відзн.), Кузьмовичівна Марія (з відзн.), Лукавецька Марія, Лучаківська Олена (з відзн.), Макухівна Ярослава (з відзн.), Мрицівна Теодора (з відзн.), Падохівна Зиновія, Панькевичівна Ірена, Познанська Марія, Приставна Оксана (з відзн.), Стеткивичівна Марта, Свірська Марія, Тустановська Марія, Утриснівна Олександра, Хоптяківна Евгенія (з відзн.), Федюківна Розалія, Цімерманівна Іванна, Яцкевичівна Віра (з відзн.).

— **Ukraińskie pogotowie.** „Gazeta lwowska“ в числі 134. з 24. с. м. подала в дописи під титулом „ukraińskie pogotowe zbrojne“, сензаційну вість повторену за „Gazet ою porann ою“ про приловлення в селі Медуха відділу української армії, відбуваючої нічні маневри. В кождій байці єсть щось правди. Яко близький сусід Медухи, можу я з полови шовіністичної провокації чи денунціяції вилущити то зерно правди, подаючи до відома, що більша часть того маневруючого по ночи відділу мнимих Українців опинилася в руках постерунку поліційного в Медусі і Кукольниках, при чім сконстатовано, що це не Українці, але корінні Поляки з Межежинского повіту, котрі здезертерували з большевицького фронту. Яко причину подавали, що „dość już mają wojny — co m za racja bronić rusinów od bolsz wików — niech się sami bronią! Після їх ревеляції мало їх з тої рації покинути фронт цілі два батальони. Алярмуючі донесення польських газет в тій справі — мимоволі нагадують подібні алярми з причини комуністичного конґресу у св. Юра — і тілько на них річевої правди, що на тодішних донесеннях.

— **II. Виставка картин Олекси Новаківського** отворена щодня в комнатах помешкання артиста — ул. Землковського ч. 2. Звертаємо увагу загалу, що на виставці Новаківського находиться під теперішню пору около 70 картин стягнених з приватних збірок, які ніколи вже відтак не утворять такого повного комплету.

— **Український Львівський театр в Перемишлі** дасть декілька вистав в салі „Робітничого Дому“. В суботу 1 липня „Ревізор“ М. Гоголя в постанові О. Загарова. Вперше 2 липня популярна драма „Ой не ходи Грицю. У вівторок 4. VIII. опера „Продана наречена“ з виступом І. Туркевичівної і А. Гаєка.

— **Позір!** Вже вийшло друге число „Січових Вістей“ за місяць липень. Поодиноке число 100 мп. Замовляти і пренумерату слати на адресу: Осип Навроцький, Львів Марка 20. 1—2

— **Позір!** Спішіть на Великий Січовий Фестин в неділю о 4. год. пополудне. В програму входять: Шукання долі, Ворожбит з Халдеї, почта, Коло щастя, Танці і мячеві змагання, Украйна — С. В. Ш. Змагання о год. 5. Грає духова оркестра. — Старшина. 1843 1—2

— **Спішіть** з направою футер тепер через літо і нові замовляйте в українській фірмі Карпяка у Львові вул. Куркова 11. а. 1859 1—6

Переплетня Н. Товариства ім. Шевченка
ЛЬВІВ, Чарнецького 26,
має на складі **ЗОШИТИ** для народніх і середніх шкіл з портретами визначних Українців з життєписом їх на окладинках. 1874 1—3

ДАЙТЕ ПРАЦЮ УКРАЇНСЬКИМ ІНВАЛІДАМ!
ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ „Союза Українських Інвалідів“
Львів, Руська ч. 3. II.
Один уділ 1000 Мп, — вписове 100 Мп XXI 1—7

ЖЕРТВИ

Рідна Школа.

Філія „Просвіти“ Товмач 1000, о. С. Метелля 100, А. Турко 150, М. Смігурський 500, о. З. Флюнт 500, І Вовк 300, Л. Чемеринська 100, А. Козак 1400, И. Сикела 300, В. Шегда 100, О. Воробель 150, Д. Сухій 200, П. Качмарчук 500, Т. Сеник 1250, Е. Стецишин 500, о. Т. Цегельський зб. 1080, Л. Чемеринська 100, о. Ю. Бобевський 200, о. М. Дороцький 500, О. Павлюх 200, М. Гнідець 200, В. Головка 200, о. І. Токар 200, П. Мекуш 100, В. Камянський 500, Гнида і Спілко 400, Л. Мисик 5000, о. А. Федоряк 40, інж. Р. Коритовський від заточенців 2600, о. І. Каранович 500, В. Шиш 200, о. І. Сайовський 100, А. Пасуняк 300, о. В. Нанасси 200, чит. „Просвіти“ Воля велика 100, о. І. Михайлів 150, М. Гоцька 3100, Гоцька 300, о. О. Гоцький 300, І. Романяк 200, о. Д. Панасевич 100, о. Ю. Твардієвич 1000, А. і В. Карчак 1000, о. А. Карпінський 200, С. Гнатковський 500, о. Ю. Радкевич 500, о. Гавришо 200, Д. Щербій 100, Е. Лелюб 500, А. Юревич 500, І. Каликяк 300, М- Войтович 1000, о. О. Котис 100, чит. „Просвіти“ Денисів 300, о. А. Добрянський 150, Ф. К. 100, о. А. Бабій 2300, Ю. Селенник 100, о. И. Каранович 100, і 200 зб., о. В. Кункевич 300, о. А. Боднар зб. 3152, д-р М. Західний зб. 1288, П. Жуковський 1000, Д. Зуляк 300, о. В. Деменчук 300, М. Бандрович Моух 300, И. Сальо 100, И. Ш. 3000, В. Калинець 150,

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

„СУРМА“

ЗБІРНИК ВОЄННИХ ПІСЕНЬ.

Пісне! ....
Ти зеркало душі Країни і Народу!
Р. Купчинський.

Я не знаю, чи могла „Червона Калина“ зробити кращу прислугу нам, зневіреним і розбитим, що хочемо вірити і боротися, нам, що гоїмо вчорашні рани в надії, що вони не є смертельні, як дати до рук отсей співаничок. Бо коли правдою є, що смерть це пітьма і тиша, то правдиве і це, що блеск тієї „Сурми“ розсіє тьму, а гомін її заворушить тишу, що лягає усе там, де царить сон і смерть.

„Сурма“ — збірник воєнних пісень, пісень уложених поколінням, до якого ми належимо, в пожежі, якої огонь осмалив наші чола. Здавалобся, що стоїмо поза досягаємістю проміння вчорашньої, просненої чи пережитої днини, а чейже єднає нас з нею те, що мерехтіло на вістрях наших багнетів, що шуміло пошумом наших прапорів, що співало радістю нашого щастя і плакало слізми нашого смутку. Цей співаник, це ми перекладені на мову тонів, це наші мрії недомріяні, сни непроснені, вчинки недоконані

Ми були — люде. Раз малі і сірі, як наш однострій, то знов великі і промінні, як заграва сходячого сонця. Ми хотіли любити і ненавидіти, ми боялися байдужости, що рівняється тиші і смерти. І тому любовою і ненавистю переплетені наші слова, що кидали ми їх перед і поза себе, любовою і ненавистю оправдані наші подвиги і промахи.

То було палке прещиром золотом літо, як ми кидали батьківські пороги і пішли здобувати Те, для чого не найшли іще імени, Те, що нам снилося, чого ми не бачили на яві. В тяжкій, крівавій мандрівці по склонах Карпат, по розстайних шляхах Поділя, по безкраїх степах Подніпрівя, шукали ми батьками загубленого скарбу. І найшли! Найшли і вхопивши в долоні, мов сонце підняли той скарб високо понад наші го[illegible], а золото, його проміння спливало нам по руках, на груди, клалося на чоло, уста, осліплювало очі. І несли ми той скарб не могучи очий відірвати від нього з дивитися під ноги, де було каміння і терня. Ми ранили ноги, спотикалися на терню і падали, щоб знову підніматися і знову падати. І сталося щось страшне. Ми хитнулися і впали ниць, а соняшний круг висовгнувся нам з рук і покотився степом ген, ген далеко від нас. І сил не стало у нас піднятися і побігти за втраченим; довкола нас почувся сик гадюк, протяглий рев гієн а ми не могли ворухнути пальцем, такі були стомлені і виснажені до краю.

І отсе лежимо серед шляху, уста нам падаються з жару, очі тьмаряться тьмою і тільки в серці дзвонять тони золотих струн проміння, яке єднає нас з тим скарбомсонцем, що мріє ген, ген, десь на самому краю нашого шляху.

М. Вільшина.

Бібліоґрафія.

Дмитро Донцов: ПОЕТКА УКРАЇНСЬКОГО РІСОРДЖІМЕНТА. (Леся Українка). Видавництво Донцових. Львів 1922. Ст. 35, 8°.

М. Капустянський: ПОХІД УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ НА КИЇВ-ОДЕСУ в 1922 р. (Короткий воєнно-історичний огляд). Часть III. З 25 кольоровими схемами-шкіцами і документами в додатках. Львів 1922. Накладом Видавництва „Червона Калина“. Матеріяли до воєнної історії. Книга Друга.

„La Libre Ukraine“. Revue politique et litteraire. Constantinopie. Avril-Mai 1922. Index: 1) Il nous faut l'Union, il nons faut un patriotisme ardent. 2) L'Entente du Sud. 3) *V. B.*: Saluons la Belgique deux fois heroique. 4) *V. B.*: La voix d'humanite et de la civilisation resonne en Europe. 5) Memorandum. 6) *Blakitny*: Bases historiques du droit au pouvoir du gouvernement actual de la République Ukrainienne Democratique. 7) *V. B.*: A. V. Adiessevich, Biographie. 8) *L. P.*: Mouvement insorrectional en Ukraine. 9) Un vrai citoyen Ukrainien. 10) *Alva*: Le mouvement cooperativ en Ukraine. 11) Les heros martyrs. Nouvelles d'Ukraine. 12) Les Ukrainiens a Constantinople. 13) Apereu economique de l'Ukraine. 14) *V. B.*: Bibliographie.

„ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ ВІСТНИК“. Рік 22. Том 76. кн. III. Квітень 1922. Зміст: *Б. Лепкий*: Жий і вір! Весною. *О. Кобилянська*: Лист засудженого жовніра до своєї жінки. *В. Самійленко*: Шляхи. *О. Бабій*: Юний сміх. *І. Липа*: Утома. *М. Обідний*: В небі мого серпя. *А. С. Махар*: Нерон. *Б. Шов*: Катерина Велика. *Г. Юртик*: Стихія. *Р. Купчинський*: Май. *Ю. Павликовський*: Земельна справа у Східній Галичині. *Я. Біленький*: Українські приватні школи в Галичині. *Д. Донцов*: До старих богів. *О. Бабій*: Тихше. *В. Гнатюк*: Чи закарпатські Українці автохтони? Бібліографія. Нові книжки.

Ст. Людкевич: НАРОДНІ ПОПУЛЯРНІ ПІСНІ. Львів 1922. I. а) „Ой кум до куми“ — міш. хор з фортефяном, б) „Будь ми здоровая“ — міш. хор а capella. II. а) „А із ночі до вечера“ — міш. хор а capella. б) „Сонце ся сховало“ — міш. хор а capella. III. „Марусенька що саду ходила“ — мішаний сольовий квартет з фортепяном. IV. „Котилася та зоря із неба“ — міш. хор з форт.

Ст. Людкевич: СОЛЬОСПІВИ: „Продайте вістоньку“. Присвята емігрантам з В. України; Слова О. Олеся; на високий голос. Львів 1922. Власність автора.

Ст. Людкевич: ФОРТЕПЯНОВІ ТВОРИ: „Пісня без слів“ (Баркароля). Львів 1922 р. Власність автора.

Ст. Людкевич: ФОРТЕПЯНОВІ ТВОРИ: 1) Із лекцій фортепяна (гумореска). 2) Листок до альбому. Львів 1922.

„НОВА УКРАЇНА“ Безпарт. двохтижневик, ч. 6. Прага 18. червня 1922. Зміст: *М. Срібляньський*: Голод на Україні і проблема нації. *О. Олесь*: Колискова. *О. Мицюк*: Земельна реформа в Чехо-словацькій Републиці. *В. Левинський*: Етика і соціялізм. *Н. Григоріїв*: До господарської відбудови України. *С. Русова*: З Відня до Гаги. *Гр.* 359. Соціялістичний рух. — На Вкраїні. Українське життя за кордоном.

Юліян Охримович: РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ (Від початку XIX. століття до Михайла Драгоманова.) З портретом автора і вступними статтями *М. Голубця, Ф. Федорцева і В. Дорошенка.* Львів-Київ 1922. „Новітна бібліотека“ ч. 43. Ст. 120+XIV. 8°.

„УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО“ червень 1922. VII. рік, ч. 6. Зміст: Перед загальними зборами. Учительський Дім. *М. Ваврисевич*: Позашкільна праця серед дорослого селянства. *В. Малицький*: Більше практичности! *С. Б-енко*: Мистецтво а народня школа. *І. Лобай*: Третий міжнародний конгрес для морального вихованая. *І. Чепига*: Есперанто і його значіння для українського вчительства. *Д. Великанович*: Справа учительського дому. *М.*: Кілька думок в справі збирання етнографічного матеріялу. Вісти з матернього товариства. Новинки. Посмертні згадки. Бібліоґрафія. Оголошення.

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ“. Часопись українського Пласту. Рік I. ч. 6—7. Львів. червень—липень 1922. Ст. 16. Ціна 100 мп. Зміст: *Ю. Шкрумеляк*: „Скоб“ (вірш). *М. Галущинський*: Замість привіту. *Пластун Галайда VII. пл. II.*: На здвиг (вірш). *Д-р О. Тисовський*: В дорозі на верхи. *Пл. Отар, XV. пл. II.*: Кінець бурі. *Пл. розв. О. Топорець, VII. пл. II.*: Більше самостійности. *Б. Кравців*: Прогулька на Маківку. *С. Т.*: Міжнародний Конґрес Пласту. *Пл. Галайда VII. пл. II.*: Іду життям (вірш). *Дрот*: Пластові забави. *Ст.*: Пластові прикмети у гетьмана Богдана Хмельницького. *Степан Тис.*: Як виглядає пласт в Америці. Пробуймо збирати сліди! *С. Тиський*: Мужність. *Римидонов*: Зі спорту. З пластової хроніки. Пластунам і Пластункам. Вісти з В. Пл. Ради.

д-р В. Душеньчук 1000, В. Фірман 1000, Л. Коронович 300, о. П. Яцишин 1300, о. І. і М. Паліїв 1000, о. В. Вербенець 100, о. З. Пясецький 100. І. Гуміняк 300, о. А. Брановський кол. і зб. 1800, о. В. Ясеницький 100, о. М. Дурдело 1000, В. Дума 500, о. К. Ґулай кол. 3500, о. А. Содомора 300, М. Торбин 700, О. Лигинович 500. о. Ю Левицький зб. Качанівка 1313, о. В. Бачинський 100, М. Кульчицький 200, О. В. Григорчук 200, о. Я. Дутчак 200, Т. Татарський 1000, В. Гучковський 500, І. Качкинович 100, М. Стельмахова 500, О. Т. Галькевич 500, о. Ю. Галькевич 300 і 200, чит. „Просвіти“ Ворона 1000, О. Коцян зб. 3325, А. Проскурницький 4000, Денисюк 300, Я. Возьний 300, М. Береза 250, В. Верхола 100, і 250, Л. Палишин 2000, Я. Думін 200, Т. Маланяк 50, о. С. Матковський 200, о. В. Андрухів 200, М. Зінко 1000, А. Хасівна 500, о. І. Скоробогатий 200, І. Помилуйко 200, д-р О. Маковей зб. 6100, Д. Лада 300, М. Галькевичева 300, Д. Федорук 300, С. Відливаний 100, С. Загаєвич 300, С. Яніцький 400, Е. Котис 500, о. І. Бирка 100, М. Паланиця 100, О. Кочій 300, І. Пилипчук 1000, о. В. Данилів 200, громада Судова Вишня через „Нар. Дім“ 2800, Д. Лапичак 200, Кр. Амат. Бурканів 500. Лещуки 500, С. Дацьківна 100, О. Козловський 250, Т. Карачевський 500, І. Верхола 200, Т. Сапрун 100, А. Лебіщак 1000, о. І. Іванчук 500, А. Гнатюк 100. о. І. Явопський 400. Д. Котелко зб. 3000, В. Мішкевич 100, І. Паращук 200, Н. Левицький 200, Л. Данилович зб. 1900, о. І. Грушкевич 425, о. Ю. Квстек 200, о. Т. Гарасовський 500, д-р І. Хичій 500, В. Пелиньо 100, о. І. Гамерський 100, д-р Е. Царевич і відтов. 2500, Л. Кісілевський 1000, Алексевич 500, Т. П. Біла 2600, М. Лозовий 100, М. Равлінко 100, М. Кассіян 200, Г. Федаш 300, І. Поплавський 300, О. Данилюкова 1000, О. Лісикевич 300, п. Дуб 100, В. Вербенець 100, П. Шикула 200, о. І. Чичула 200, чит. „Просвіти“ Нижнів 100, о. М. Світенький 1000, О. Прибило 300, М. Стетчишин 500.

На Українську Університетську Молодь зібрав Повітовий Комітет Збірок в Станиславові в громадах:

Рибно кґ. 96 жита, кґ. 50 гороху і мп. 40, Викторів кґ. 60 пшениці, кґ. 306 жита, кґ. 9 гороху і мп. 1502, Загвіздь кґ. 5 жита, кґ. 10 кукурудзи, кґ. 5 гороху, кґ. 400 (1 фіра) бульби і мп. 900, Радча кґ. 21 пшениці, кґ. 138 жита, кґ. 16 гороху, кґ. 325 бульби, кґ. 5 проса і мп. 3168, Опришівці кґ. 176 жита, Дрогомирчани кґ. 19 жита, кґ. 383 бульби і мп. 390, Крехівці кґ. 34 жита, кґ. 17 ячменю, кґ. 236 бульби (4 мішки), Микитинці кґ. 85 жития, кґ. 313 бульби і мп. 2041, Бринь кґ. 147 жита, кґ. 8 гороху, кґ. 13 фасолі Сілець кґ. 173 жита і мп. 240, Тисьменичани кґ. 43 жита, кґ. 33 Гороху і мп. 2987, Майдан і Височанка кґ. 7 пшениці, кґ. 81 жита, кґ. 2 гороху, кґ. 82 бульби і мп. 500, Угорники кґ. 235 (4 мішки) бульби, Ямниця кґ. 37 пшениці, кґ. 103 жита, кґ. 193 кукурудзи, кґ. 176 (4 мішки) бульби, кґ. 24 мішанини і мп. 430, Хриплин кґ. 67 жита, кґ. 27 бобу і мп. 460, Угринів долішний кґ. 60 жита, кґ. 28 кукурудзи, Угринів горішний кґ. 93 жита і разом з попереднім мп. 1120, Пасічна кґ. 86 жита і мп. 4460, Черніїв кґ. 2 пшениці, кґ. 33 жита, кґ. 2 кукурудзи, кґ. 35 гороху, кґ. 25 фасолі і мп. 1120, Боднарів кґ. 208 жита і мп. 1400, Підгородє кґ. 53 жита, кґ. 33 кукурудзи і мп. 220, Межигірці кґ. 75 жита, Маріямпіль кґ. 33 жита, кґ. 42 кукурудзи і мп. 5100, Братківці кґ. 35 жита, кґ. 8 кукурудзи, кґ. 53 гороху, Вовчинець мп. 1515, Добрівляни мп. 1735, Ганусівці карбованців 300 і мп. 3920, Колодіївка мп. 3800, Побереже мп. 5614·50, Суботів мп. 1000, Станиславів мп. 10.081, Підлуже кґ. 32 жита, Чукалівка кґ. 78 жита.

Разом зібрано (з узглядненням надвишки згл. манка) кґ. 127 пшениці кґ. 2130 жита, кґ. 316 кукурудзи (в шульках), кґ. 25 ячменю кґ. 205 гороху, кґ. 33 фасолі, кґ. 27 бобу, кґ. 2150 бульби, кґ. 5 проса, кґ. 30 мішанини, карбованців 300 і мп. 53.823·50.

Крім сього зібрано коляди мп. 4610, а з ЦКЗ. одержано мп. 2340.

Продано кґ. 1450 бульби за мп. 33.150, кґ. 2030 жита за мп. 142.10- і яйці з Колодіївки за мп. 850. Видатки при збірці виносили мп. 15.890. Секції в Станиславові асиґновано мп. 3760, за роботи в маґазині видано кґ. 25 ячменю і кґ. 30 мішанини.

Жертвовано Українському Горож. Комітетови в Станиславові кґ. 400 бульби, кґ. 50 кукурудзи, кґ. 23 фасолі, кґ. 27 бобу, кґ. 10 гороху, а на Червоний Хрест кґ. 100 жита, кґ. 300 бульби, кґ. 10 фасолі, кґ. 5 проса і кґ. 15 гороху. — Решту збіжа лишено до диспозиції ЦКЗ., якому віддано квоту мп. 217.223·50.

Всім жертводавцям, як і організаторам збірок складає на сім місци подяку *Центральний Комітет Збірок.*

XXI

Союз Українських Інвалідів
кооператива з обм. порукою у ЛЬВОВІ
Провадить під фаховим проводом
кравецьку і шапкарську
РОБІТНЮ
Виконує найвибагливійші замовлення, для Соколів, Січовиків, Пластунів по дешевих цінах однострої і шапки. — Для кооператив найдогіднійше жерело набуття шапок для с[illegible]. Замовлення до Союза — — —
ЛЬВІВ, вул. РУСЬКА ч. 3, II. п.
XXI 5—6

Адвокат і оборонець в карних справах
Д-р Степан Баран
від 1. липня 1922. буде вести свою канцелярію
1752 7—8
В ТЕРНОПОЛІ, вул. 3. МАЯ ч. 5.
(готель Адлера, побіч Нар. Торговлі).

Всі матеріяли, призначені до „Жіночого Вістника“, проситься надсилати на адресу: О. Коренцева, — Львів, Хмельовського 15.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 30. червня: американські доляри 4720—4.730, одинки і двійки 4.620—4630, канад. доляри 4.660—4.670, одинки і двійки 4.560—4.670, нім. марки 13·20—13·25, сотки 13·00—13·05, дрібні 12.70—13·00, леї 27·50—28·50, дрібні 26·60—27·30, чеські корони 90·00—92·00, дрібні 85·00 до 90·00, австрійські тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1700, сотки новійшої емісії 60·00—70·00, стар. емісії 155·00 — 165·00, 50-коронівки 40·00—45·00, 20-коронівки 24—26, 10-коронівки 10—12, 1-ки і 2-ки 0·40—0·45, цар. рублі 5 сотки 170—180, сотки 170—200 25-рубл. 1·65—1·85, 10-ки рубл. 1·40—1·45, решта дрібних 0·70—0.90. думські тисячки 25·00—32·00, думські 250-рубл. 15·00 до 24·00 карбованці 1·00—2·80, гривни 4·00—8·00, франц. франки 370—390, фунти штер. 19.500—19·800, шв. франки 800—850. Золото: 20-кор. 16.800—17.200, 20-франківки 15.800—16.200, 20-марківки 17·600—18·000, фунти шт. 16·000—16.200, 10-рубл. 24.800—25.200, дол. 4.600—4.620. Срібло: Австр. корони 360—365, 5-кор. 1820—1850, фльорени 880—900, рублі 1.550—1.560, копійки 6·50—6·80, амер. доляри 3600—3.700, половинки і чвертки 3.450—3.500, кан. дол. 3.500—3.550, дрібні 3.350—3.400, леї 350—360.

ОПОВІСТКИ.

ПЕРЕМИШЛЬ — Народний Театр „Бесіди“ саля Робітничого Дому:

Субота, 1. липня „РЕВИЗОР“.

Неділя, 2. липня — „ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ“.

Второк, 4. липня „ПРОДАНА НАРЕЧЕНА“ опера.

Середа, 5. липня „МІСС ГОБС“ — комедія. 1—1

Аматорський Кружок при Читальні „Просвіта“ на Личакові відіграє в неділю, дня 2. липня в салі „Огнища“ вул. Пекарська 18 о год. 7. веч. „СОКОЛИКИ“, комедію в 4. діях Г. Цеглинського. Добровільні датки на фонд будови дому приймається в подяксю. 1868 1—1

Надзірна Рада Консуму Українських Службовиків у Львові, вул. Валова 31, скликує на день 9. липня 19 2. година 10. рано Надзвичайні Загальні Збори для порішення справи льокалю. 1872 1-2

З приводу вінчання Анни Лоньської з п. Гринюхом складають Олена і Павло Мудрі Коломия 1000 Мп. унів. молодь, 1000 на українських інвалідів, 1000 на придніпрянську дітвору. 1—1

В неділю, дня 2. липня 1922. о год. 12. в полудне відбудеся виклад проф. Яцкевича для членів Міщанського Братства у власній домівці Руська 3, І. — Виділ. 1873

Із Золочева. Дня 2. липня в неділю відбудеться прогулька на могилу М. Шашкевича в Підлисю. О годині 12 буде панахида, а по полудни фестин. Послідна стація Ожидів. Потяг зі Львова приїздже на годину 11 перед полуднем. В Ожидові будуть ждати підводи. — За Комітет: Д-р Ваньо. 1864 1-1

Товариський зїзд матуристів української гімназії в Перемишлі з року 1897 відбудеться в Перемишлі дня 18. липня ц. р. Товариші, які схочуть взяти участь в тім з'їзді, прошу слати зголошення на мою адресу: Д-р Петро Войтович, адвокат в Перемишлі. 13453—3

Адресова Книга

української торговлі, промислу й свобідних звань.

Тільки ті українські фірми стоять міцно на ногах, що їх знає і піддержує українське громадянство. Тому всі українські підприємства: спілки кооперативи, видавництва, фабрики, купці, ремісники, інжинери, лікарі, адвокати і т. д. анонсуються в „Українській Адресовій Книзі“, якої видання ладить під протекторатом Краєвого тов. господ. „Сільський Господар“ кооперативна накладня „Червона Калина“.

Оголошення слати до дня 15. липня с. р. на адресу: Осип Навроцький, Львів, вул. св. Марка 20.

Ціни оголошень такі: при дрібних оповістках по мп. 150 від слова, при анонсах: за 1 сторінку (формат малої 16-ки) мп. 18.000, 1/2 стор. мп. 10.000, 1/4 стор. мп. 5.500.

Гроші слати до Земельного Банку Гіпотечного у Львові на рахунок „Адресової Книги“.

Не жалуйте грошей на рекляму, бо то видаток, який все виплачується!

Читайте статтю п. з. „Правильний шлях до народнього багацтва“ в „Економічному Вістнику“, гл. „Гром. Вістник“ ч. 103. з дня 28. червня 1922.

Вид-во „Червона Калина“,

1828а 2—2

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би що про **Івана Гавриловича Пушкова** із с. Засуля Лубенського у Полтавській губ., буде ласкавий дати вістку О. В. Смолянська, Варшава, вул. Злота 38/33. Закордовні часописи проситься о передрук. 1861 2—3

Дрібні оголошення.

ЗА 3 покої і кухню заміняю 1 або 2 покої і кухню з відповідною рекомпензатою. „Властитель“. 1867 1—2

ЛЕКЦІЇ пошукує студент. Зголошення в Адміністрації під „Студент“. 1875 1-1

КРАВЦІ-ІНВАЛІДИ У. Г. А., котрі хотілиб навчитися наймоднійших кроїв прийме на науку до своєї кравецької робітні „Союз Українських Інвалідів Львів. вул. Руська ч. 3, II. XXI 1—3

ХЛОПЦЯ до науки кравецтва віддам на добрих услівях. Зголошення до Вістника під „Опікун“. 1865 1—1

ДЯК з добрим голосом, уміє грати на фісгармонії та може провадити нотний спів, глядає місця. Ласкаві зголошення почта Гл бів, дяк П. С. 1856 2—3

АКАДЕМІК пошукує лекції. Зголошення під „Борейко“ — Гром. Вістник. 1853 2—2

ПРОФЕСОР з родиною глядає на літо помешкання (з кухнею) найрадше в горах недалеко від залізн. стації. Зголошення з поданням умов до Адм Гр. Вістника під „Літо. 1827 2—2

ПАРЦЕЛЮЄТЬСЯ більша кількість землі 4 км від міста, купно для всіх допускаємо, контракт сейчас. Зголошуватися під адресою: Олександер Вислоцький, Гаї старобрідські п. Броди. 1862 2—2

КАРПАТСЬКІ КОСИ!

Спеціяльно роблені, за кожду косу даю гарантію: може бути 3—4 рази клепана. Коли була би невідповідна, то в кождім часі відміняю своїм коштом. Висилка як перед війною, гуртом і подрібно.

Коси надзвичайної доброти: віяка фірма в світі не дорівняє карпатським косам до найтвердших гірських трав, осянок, як і до збіжа, хід незвичайно легкий, так, що кождий без напруження сил весело днину збуває і весело як з весілля домів вертає. — Сотки подяк і признань зі всіх сторін, куди вживають мої спеціяльно роблених кіс в оливі гартовані з найдобірнійшої англійської стали. Стережіться лиш дешевого і без поруки товару, бо кілька разів дорожче винесе лихий товар, піде здоровля і гроші марно!

ДОВЖИНА КІС:	60	65	70	75	80	85	90 цм.
ЦІНА ЗА ШТУКУ:	1550	1600	1650	1700	1750	1800	1850 мп.

Опуст: на 10 — 1, на 20 — 3, на 50 — 8, на 100 — 20 кіс даром. Кошта всі поношу сам. Бритви найліпші подорожіли: штука 1300 мп., тузин 12.000 мп. На инші товари служу цінами. Ріжні лопати, сапи, різаки, ткацькі бляти і проче що потрібне. На замовлення прислати конче цілу належитість або задаток. Без задатку не висилаю.

1871 1-10 Адрес фірми: **СТЕПАН ДОБУЩАК, в Долині коло Стрия – Галичина.**

ВСІ РОБОТИ СЛЮСАРСЬКІ окуття, крати до вікон, залізні огорожі і. т. д. виконує з власних варстатів — — **„УСТРІЙ“** Т-ВО ПРОМ. БУД. С-КА З ОБМЕЖ. ПОРУКОЮ **Варстати: ВИННИКИ-ВАЙНБЕРҐЕН.** **Бюро: ЛЬВІВ, Личаківська ч. 64/І.** 1799б) 1—1

КУПЛЮ уживані праси до роблення цегли й дахівок з глини. Гринь Лаврій, Войнилів. 1866 1—3

СПІЛЬНИКА з кількома міліонами до закупна фільварку пошукую. „Чеснота“. 1867а 1—2

ПРОФЕСОР гімназії, тепер без посади, глядає лекції або иншого заняття на провінції, найрадше в горах. Зголошення з умовами: Петро Савчин, Вільшаниця к. Устрик долішних. 1860 2—3

ДАРОМ ВИШЛЕМО милу і корисну розривку на час вакацій і взагалі, кождому, хто подасть нам свою адресу. „Товаромін“ Львів, Зіморовича 20. 1790а 2-2

НИТКИ вс. рода, до шиття і вишивання, гуртом і на дрібно продає дешево і поручає свої від 22 літ ведені робітні суконь і — — — білля. — — — ЖІНОЧА СПІЛКА ПРОМИСЛОВА **„ТРУД“ — ЛЬВІВ, — Ринок ч. 39.** XV 0—20

„ПОЛОТНО“ Львів, Зіморовича 20. полотна, цайґи, сукна мотузяні вироби

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Трускавець

Д-р Р. Білас

1630 ОРДИНУЄ 6—8

Вілля Русалка.

КОМНАТИ умебльованої для одної особи пошукує сейчас Українець. Зголошення до Адміністрації під „Комната“. — 1—2

:: ШЕВСЬКА РОБІТНЯ „СОЮЗА :: — УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ“ — при вул. св. Софії 25 має на складі по оказійній ціні **МУЖ. І ЖІН. ЧЕРЕВИКИ.** XXI 1—3

Біляне за рік 1921.

ТОВАРИСТВА

„Кредит звязковий“

передтим „БАНК ЗВЯЗКОВИЙ“ стов. зареєстр. з обм. порукою

в СТАНИСЛАВОВІ.

Резервовий фонд	64.785·07 Мп.
Спеціяльна резерва страт	13.174·68 „
Членські уділи	105.179·13 „
Разом	183.138·88 Мп.

Зисків — по причині страти на курсі гривень і карбованців в квоті 75.742 91 Мп. не було.

1863 1—1 *ДИРЕКЦІЯ.*

:: :: „У-БУ-С“ :: ::

УКРАЇНСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ СОЮЗ

Львів, вул. Осолінських 6

продасть зараз:

праси до виробу цементових дахівок та бетонів, дахівку, бляху і т. д. — — — —

виготовляє проєкти:

церков, приходських та громадських будинків, млинів, фабричних домів і т. д. XVI 6—10

Українська кравецька робітня

Івана Сіменовича

в Станиславові. вул. Сапіжинська 23,

(ріг 3. Мая)

виконує солідно та скоро всякі замовлення, входячі в обсяг кравецтва мужеського і з власного матеріялу у великім виборі після найновійших журналів. 1538 0—?

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від вівтірка 27. червня 1922. велику драму, оден з найкращих документів людської психіки, на 7 великих дій п. з.

„Упадок Сатани“.

(ЧОЛОВІК БЕЗ КІГ).

В головній ролі незрівнаний ЛЕВ ШАНСИ.

Найліпші ДЗВОНИ

ПЕРЕДВОЄННОЇ ЯКОСТИ

є на складі і можна замовляти у — істнуючої від 1808 року фірми —

БРАТІВ ФЕЛЬЧИНСЬКИХ

в КАЛУШІ або філії в ПЕРЕМИШЛІ вул. Красінського ч. 63.

На жадання висилається цінники оплатно

УВАГА: Ніяких аґентів не маємо і не висилаємо, як і також крім Калуша і Перемишля ніякої філії не маємо. — — — — 1795 5—10

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло“

BIBLIOTEKA KUL